

๐๕๗

风流书呆
เฟิ่งหลิวซูโต
เขียน

หมิงหมิง
แปล

Leila
วาด

9

ที่ฟ้าฟาดก็ยังมี
ที่ฟ้าฟาดก็ยังมี
ที่ฟ้าฟาดก็ยังมี
ที่ฟ้าฟาดก็ยังมี

๑๕๗

ก๊ภพก๊ชาติก๊ยังเป็นเธอ

女配不掺和 เล่ม 9

เฟิ่งหลิวซูไท่ 风流书呆

เขียน

หมิงหมิง

แปล

ก ร อ า น คื อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

หลินตันชะงักไปชั่วครู่ ก่อนเอ่ยอีกครั้งว่า

“หลายปีมานี้ข้าสอนเจ้าอ่านหนังสือประวัติศาสตร์

เจ้าน่าจะรู้ดีว่าบุตรชายของอนุภรรยายังเรียกอีกอย่างว่าบุตรนอกสมรส

ซึ่งถือเป็นความผิดบาป นั่นหมายความว่า

ชั่วขณะที่บุตรชายของอนุภรรยาถือกำเนิดก็มีความผิดบาปติดตัวมาด้วยแล้ว

มีอาจรู้บุตรชายที่เกิดจากภรรยาเอก ตามกฎหมายของรัชสมัยนี้

มาตรแม้นบุตรชายของภรรยาเอกในครอบครัวขุนนางเสียชีวิตทั้งหมดแล้ว

บรรดาคักดีและทรัพย์สินของตระกูลไม่มีทางตกทอดมาถึงสายของอนุภรรยา...”

— เฟิ่งหลิวซูไท่

หนังสือคุณภาพ
โดยอนันต์กรุป

ก๊อปปี้ชาติก็ยั้งเป็นเธอ เล่ม 9

女配不掺和

อริณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอรุณ

《女配不掺和》 Vol. 9

Original story and characters created and copyright © 风流书呆 Feng Liu Shu Dai

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6588-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อังอาจ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี

บรรณาธิการ จรัส ภายโรจน์ • บรรณาธิการต้นฉบับ ตาวิสา ชำอ่อน, ทศพล มหาชัยเอกอารี

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลัภษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรมปก ดวงหทัย มีตฤติศชัยกุล

ออกแบบรูปเล่ม เกติพิบูล โหมตดาต • คอมพิวเตอร์ มณีนันท์ • พิสูจน์อักษร ส่องนภา ภัทรวีลัย

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ

ฝ่ายการตลาด พรรณัน รูปสูง, สราธร จีวโสัม, บุรสรณ์ มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุดเรื่อง *ก๊ากก็ชาติก็ยังเป็นเธอ* ของเพ็ญหวีชูโตที่เป็นนิยาย
เรื่องยาวที่สุดที่สำนักพิมพ์อรุณเคยวางจำหน่ายก็เดินทางมาถึงบทรูปแล้ว

หลินต้นของเราผ่านมาหลายภพหลายชาติหลายโลกมาก ประสบ
พบเจอกับเรื่องราวต่างๆ ทั้งดีร้าย สุขทุกข์ และยังสั่งสมความสามารถ
และประสบการณ์นั้นได้ นับเป็นความพิเศษเฉพาะจริงๆ

ส่วนท้ายเล่มมีตอนพิเศษที่นักเขียนเขียนให้กับฉบับแปลภาษาไทย
เป็นพิเศษด้วย

เปล็ดเพลินบันเทิงใจกับการอ่านนิยายนะคะ

๑๕๗

เย่วเจิ้งจิวหัวเราะเสียงกุ่มติดต่อกันสองครั้ง
ถามอย่างพิงใจว่า “เจ้าเต็มใจจะอยู่กับข้าหรือไม่”

“เต็มใจ”

หลินตั้นมีอาจากล่าวว่าไม่เต็มใจ
ด้วยบุรุษผู้นี้มอบชีวิตให้นางแล้ว

เช่นนั้นนางย่อมต้องตอบแทน

ให้นางทำอันใด นางล้วนเต็มใจ

เย่วเจิ้งจิวประทับริมฝีปากจุมพิตเด็กสาวในอ้อมกอด

ด้วยมีอาจง่มกลืนอีกต่อไป

ช่างดียิ่งนัก เขาได้นางกลับคืนมาอีกครั้ง

นับจากนี้ไปพวกเขาจะอยู่ด้วยกันชั่วกาล

พันปีหมื่นปี ทุกภพทุกชาติ ชั่วฉินฉินรินด์...

เชียนหญิง 1

เมื่อต้นขึ้นมากอีกครั้ง ในใจของหลินตันเปี่ยมล้นไปด้วยความสุขอย่างหนึ่ง แม้สูญเสียความทรงจำ แต่รับรู้อย่างกระจ่างชัดว่านางเคยมีชีวิตที่มีความสุขมาก ด้วยเหตุนี้ ยามที่พบว่าตนเองเป็นเพียงวิญญาณที่สถิตอยู่ในจี๊หยกชิ้นหนึ่ง ไม่มีกายเนื้อ จึงไม่รู้รู้สึกกลับสนแต่อย่างใด

นางกวาดตามองทุกสิ่งรอบตัวเจียบๆ จากนั้นถึงรู้ว่าจี๊หยกนี้เป็นของสตรีผู้ออกเรือนแล้วที่มีนามขานว่าหลินตัน นางอายุสิบสี่ก็แต่งให้บัณฑิตชีวไฉ¹ คนหนึ่งในหมู่บ้านเดียวกัน ชีวไฉผู้นี้ศึกษาหาความรู้อยู่ข้างนอกหลายปี ส่วนนางอยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือนคอยปรนนิบัติบุพการีของสามี ดูแลพื้นที่เพาะปลูก จวบจนกาลผันคืนผ่านไปอย่างเร่งรีบแค้นอึกโซ หว้าอิมเอมใจเปี่ยมล้น เพราะสามีผู้นี้ดีต่อนางยิ่งนัก มักนำขนมเล็กๆ น้อยๆ จำนวนหนึ่งกลับมาฝากนางเสมอ และนางที่ใช้ชีวิตมาแล้วสิบสี่ปีเพิ่งรู้จักครั้งแรกว่าสรวนเป็นอย่างไร นั่นเป็นความรู้สึกที่พาให้ปลายลิ้นกับกันบั้งของหัวใจนางแทบละลายไปพร้อมกัน

บัณฑิตชีวไฉรอนางกินขนมเสร็จค่อยเอ่ยเสียงนุ่มว่า “น้องหญิง

¹ การสอบเข้ารับราชการในสมัยโบราณของจีนแบ่งออกเป็น การสอบระดับท้องถิ่น บัณฑิตที่สอบผ่านรอบนี้เรียกว่า “ชีวไฉ” การสอบระดับภูมิภาค บัณฑิตที่สอบผ่านรอบนี้เรียกว่า “จวีเหริน” และการสอบหน้าพระที่นั่ง บัณฑิตที่สอบผ่านรอบนี้เรียกว่า “จิ้นซือ” และผู้ที่สอบได้คะแนนสูงสุดสามลำดับแรกเรียกว่า จ้วงหยวน บังเหยียน และทันฮวา ตามลำดับ

เจ้ายังเหลือเงินที่ได้จากการขายงานเย็บปักถักร้อยเมื่อหลายวันก่อนหรือไม่ ข้าต้องการซื้อสิ่งล้ำค่าในห้องหนังสือ² เพื่อจะซื้อขนมให้เจ้า ข้าใช้เงินไปจนหมดแล้ว ข้าไม่รู้ว่าขนมแพงถึงเพียงนั้น แต่ด้วยอยากให้เจ้าลองลิ้ม จึงไม่เหมาะที่จะเอาไปคืน รอกระทั่งข้าสอบได้เป็นจั่วจวนแล้ว จะขอตำแหน่งฮุนยินตราตั้งให้เจ้าแน่นอน”

“ยังอยู่ ยังอยู่เจ้าคะ ท่านพี่รอสักครู่ ข้าจะไปเอาให้ท่าน ภายภาคหน้าไม่ต้องซื้อของไร้ประโยชน์เหล่านี้ให้ข้าแล้ว ทุกอย่างให้ยึดท่านเป็นหลัก หรือไม่” ภรรยาชีวไฉหรือหีบคันตู้จวนพบเงินหัก³ สองตำลึง แล้วยึดมันใส่มือของบัณฑิตชีวไฉไปทั้งหมด

เมื่อบัณฑิตชีวไฉได้เงินก็จากไป ทั้งที่เข้าประตูมายังไม่ถึงครึ่งชั่วยาม ด้วยข้า บิดามารดาของเขายังทำงานอยู่ในพื้นที่เพาะปลูก แต่เขาไม่บอกสักคำว่าจะไปหา ภรรยาตัวน้อยออกไปส่งเขาถึงประตูเรือน โบกมือไปพลาง หลังน้ำตาไปพลาง ก่อนกอดขนมชิ้นเล็กๆ ไว้ในอ้อมแขน จิตใจขมขื่นกลับมาหวานขึ้นอีกครา

...

หลินตั้นเฝ้ามองด้วยสายตาเย็นชาอยู่หลายวัน ในที่สุดก็อดเอ่ยไม่ได้ว่า “คนผู้นี้ไม่คู่ควรที่จะฝากชีวิตไว้ตลอดกาล เจ้าต้องระวังไว้”

“ผู้ใดกำลังพูด” ภรรยาตัวน้อยตกใจจนหน้าซีดขาว มองหารอบด้านหลายหน ยังพยายามสื่อสารกับหลินตั้นเนิ่นนานกว่าจะรู้ว่าในใจหยกของตนมีวิญญาณสถิตอยู่ สามารถฟังได้พูดได้ เพียงแต่ไม่สามารถออกจากพื้นที่หนึ่งชุนนี้ได้

“เช่นนั้นท่านเห็นหรือไม่ เห็น...” ภรรยาตัวน้อยหน้าแดงเผือกด้วยความอับอาย

“ไม่เห็น” หลินตั้นกล่าวปดประโยคหนึ่ง แท้จริงนางเห็น แต่นางไม่เคยดู หากบัณฑิตชีวไฉค้างคืนที่เรือน นางจะเข้าสูการหลับลึก ไม่ตื่นอีกเป็นเวลาสามวันห้าวันหรือไม่ก็ครึ่งเดือน ระยะเวลาเหล่านี้ขึ้นอยู่กับอารมณ์ของนาง ไม่แน่นอน

²ได้แก่ พู่กัน แท่งหมึก กระดาษ และแท่นฝนหมึก

³ก่อนเงินของจีนโบราณสามารถตัดแบ่งเป็นก้อนย่อยตามน้ำหนักเท่ากับค่าใช้จายนั้นๆ

ภรรยาบัณฑิตลอบถอนหายใจโล่งอก

หลินตันเห็นนางไม่ใส่ใจกับถ้อยคำของตนนัก จึงกล่าวอีกคร่าวว่า “ขนมที่เขามอบให้เจ้าล้วนแต่แห้งแข็ง เดิมเป็นของที่โรงน้ำชาเตรียมไว้ให้กนิรทอง สามารถหยิบติดมือกลับมาได้ อันใดก็ต้องจ่ายเงินทั้งหมดซื้อมา ครั้งนี้ที่เขากลับมาเพียงต้องการลอกเอาเงินเก็บส่วนตัวของเจ้า เจ้ายังคิดว่าเขารักใคร่จริงใจอีกหรือ บิดามารดาของเขาตราตรำทำงานทุกวัน เพื่อหาเงินส่งเขาเล่าเรียน ไม่เห็นเขาเอ่ยทักทายแม้แต่สองสามประโยค หรือไปเยี่ยมเยียนสักครั้งสองครั้ง เมื่อกลับถึงเรือน นอกจากขอเงินแล้ว ก็ไม่เคยช่วยแบ่งเบาภาระงานในเรือนแม้แต่หน่อย เงินสองตำลึงต่อเดือน ยิ่งรังเกียจว่าไม่พอ เขารักความสุขสบายจนเป็นนิสัย เขากตัญญูต่อบุพการี ไม่ซื่อสัตย์ต่อเจ้า หากเจ้ามีเงินก็สมควรเก็บไว้ให้ตนเองมากอีกสักหน่อย เตรียมไว้สำหรับกายภาคหน้า อย่าสิ้นเปลืองไปกับเขาเลย แม้ในอนาคต เขาจะประสบความสำเร็จในการสอบจริง ๆ แต่ด้วยนิสัยของเขา เพื่อปิ่นปาย ขึ้นสู่ที่สูงไม่ว่าเรื่องใดล้วนทำได้ เจ้าสมควรระวังไว้สักหน่อยย่อมเป็นการดี”

ภรรยาชีวไฉไม่เพียงไม่ชอบคุณหลินตัน ยังโกรธจัด ดำหนิว่า “เจ้าพูดจาไร้สาระ! สามี่ข้าดูแลเอาใจใส่ข้ายิ่งกว่าอันใด เจ้าเป็นเพียงวิญญาณที่ไม่สมบูรณ์ดวงหนึ่ง แม้แต่จะหนีออกจากจี้หยกนี้ยังทำไม่ได้ ไหนเลยจะรู้ว่าสามี่ข้าประพฤติปฏิบัติตัวอย่างไร หากเจ้ายังใส่ร้ายสามี่ข้าอีก ข้าต้องหานักพรตมากราบเจ้าแล้ว!”

หลินตันนั่งเงียบไปชั่วครู่ ค่อยถอนหายใจเอ่ยว่า “ช่วงเกิด ในเมื่อเจ้าคิดว่าข้าพูดโดยมีเจตนาให้เจ้าตื่นตกใจ เช่นนั้นข้าก็จะหลับลึกแล้ว จากนั้นต่อไปจะดีหรือร้าย เจ้าแบกรับเองก็แล้วกัน” กล่าวจบ หลินตันก็หลับลึก เพียงพริบตากาลผันคืนผ่านไปสิบปี

เขียนหญิง 2

หลินตื่นตื่นเพราะเสียงร้องไห้ โหยหวนปีว่าจะขาดใจ พอกวาดตามองผาดหนึ่ง ก็เห็นข้างขมับของภรรยาตัวน้อยนางนี้ราวกับมี น้ำค้างแข็งสลับขาวเกาะพราว วงหน้าเปลี่ยนเป็นมีริ้วรอย ดูร่วงโรยมากโข ราวกับนางชราลงสิบกว่าปีเพียงชั่วพริบตา ยังเห็นข้างกายนางซ้ายขวามี เด็กอายุแปดเก้าขวบสองคนนั่งคุกเข่า เอาแต่ตะโกนเรียกนางว่าท่านแม่ หนแล้วหนเล่า

ทันใดนั้นหลินตื่นค่อยตระหนักรู้ว่า ที่แท้ไม่ใช่ว่าพริบตาเดียวภรรยา ของชีวิตนางนั้นก็ชราภาพ แต่เป็นเพราะระยะเวลาที่ตนหลับใหลยาวนาน เกินไป ประเดี๋ยวเดียวก็ผันผ่านไปแล้วสิบปี เรือนของภรรยาชั่วใจทรุดโทรม ลงกว่าสิบปีก่อนมากนัก มีหน้าซำบคนเรือนยังแขวนธงขาว กลางห้องโถง วางโคงศพสองโคง บุญการีของสามีล้นล้นล้นจากโลกนี้แล้ว ไม่น่าแปลกใจ เลยว่าเพราะเหตุใดนางถึงโหยไห้ที่น่าสังเวชเช่นนี้

บัณฑิตชั่วใจคนนั้นเล่า ไม่เห็นบัณฑิตที่เดิมสมควรเป็นเสาหลัก ของครอบครัวนี้แม้แต่เงา มีเพียงเพื่อนบ้านที่เดินวนไปมาเพื่อช่วยภรรยาผู้นี้ จัดการงานการต่างๆ นานา

หลินตื่นไม่ได้ผลิผลามไถ่ถามเรื่องราวของครอบครัวนี้ เพียงเฝ้าดู เฝียบๆ

...

เจ็ดวันต่อมาร่างของบิดามารดาของสามีนางก็ถูกนำไปฝังเพื่อให้ไปสู่สุคติ ต่อมาเหล่าเพื่อนบ้านทยอยกันมาเยี่ยมเยียนที่เรือนอย่างต่อเนื่องเพื่อทวงหนี้กับนาง คนนี้หนึ่งตำลึง คนนั้นสองตำลึง คาดไม่ถึงว่ารวมๆ กันแล้วมากมายถึงยี่สิบสามสิบตำลึงเงิน

ภรรยาชั่วใจไม่ได้มีผละกำลังแข็งแกร่ง ไม่มีทักษะอื่นใดในการทำงานหาเลี้ยงชีพ ทำได้เพียงขายพื้นที่เพาะปลูกของครอบครัว เพื่อเอามาจ่ายหนี้ค่าฝังศพบุพการีของสามีทั้งหมดจนครบ เด็กสองคนเห็นมารดาทำหน้านิ่วคิ้วขมวดอย่างกังวลทั้งวัน จึงถามนางว่าจากนี้จะทำอย่างไรต่อไป นางบอกเพียงว่าภายภาคหน้าหากบิดาของพวกเขาได้เป็นขุนนางใหญ่สวมชุดผ้าไหมปักลายกลับบ้านเกิด¹ จะต้องซื้อที่ดินของครอบครัวกลับคืนมาได้ อย่างแน่นอน ชีวิตของทุกคนย่อมจะดีขึ้นกว่าเวลานี้มาก

เด็กทั้งสองคนกลับไปโดยที่ในใจเปี่ยมด้วยการรอคอย ทว่าสตรีนางนี้ปิดหน้ารำไห้อย่างขมขื่นท่ามกลางราตรีที่เงียบสงบ นางไม่ได้รับข่าวคราวของสามีตั้งนานแล้ว จะรู้ได้อย่างไรว่าเขาจะกลับมาหรือไม่ หากกลับมาได้ผ่านมาสิบปีแล้วเพราะเหตุใดเขาถึงไม่กลับมา บิดามารดาของเขาอยู่ที่ไหน เรือนก็อยู่ที่นี้ สิ่งที่เขาต้องทำ เพียงเดินมาตามทางในชนบทก็กลับบ้านเกิดได้แล้ว ไยจึงใช้เวลาจนถึงเพียงนี้ ต่อให้ไม่สะดวกมากสักเพียงใด ให้คนส่งจดหมายมาก็ยังดี!

เป็นไปได้หรือไม่ว่าเขาจะประสบอันตรายยามอยู่ข้างนอก กลายเป็นผู้ที่อยู่กันคนละภพแล้ว เพียงคิดเช่นนี้ภรรยาบัณฑิตก็ร้องไห้อย่างร้าวรานใจยิ่งยวด ครั้นนึกได้ว่าพื้นที่เพาะปลูกของครอบครัวหมดสิ้นแล้ว ต่อจากนี้คงไม่มีแม้แต่อาหารจะกิน นางยิ่งวิตกกังวลเปี่ยมว่าอวัยวะภายในจะถูกเหือดเป็นชิ้นๆ

หลินตั้นทนดูต่อไปไม่ไหว ถามเนียนซ้ำว่า “เจ้ารู้หนังสือหรือไม่”

ภรรยาบัณฑิตตกใจและสับสน กวาดตามองโดยรอบ ทว่าไม่ทันไรก็นึกถึงเรื่องเมื่อสิบปีก่อนได้อย่างรวดเร็ว จึงพยักหน้าและเอ่ยว่า “ข้ารู้หนังสือเจ้า...เจ้ายังอยู่อีกหรือ” ตลอดสิบปีมานี้นางเคยเรียกวิญญาณดวงนี้อยู่

¹ หมายถึง การกลับบ้านบ้านเกิดอย่างยิ่งใหญ่หรือประสบความสำเร็จ

หลายครั้ง แต่ไม่เคยได้รับการตอบกลับใดๆ ยังนึกว่านางคงจากไปแล้ว หรือไม่ก็สลายหายไปเอง ทว่านางเก็บจี้หยกที่ยังพอมีค่าชิ้นนี้อาไว้ คิดว่าวันข้างหน้าหากสามเฒ่าต้องการเงิน ยังเอาไปแลกเป็นเงินสักหลายตำลึงมาใช้จ่าย คิดไม่ถึงว่าหลังสามเฒ่าออกจากเรือนไปในเย็นวันหนึ่งแล้วจะไม่หวนกลับมาอีก ถึงกับหายตัวไปอย่างลึกลับมิรู้ข่าวคราว

“เดิมข้าคิดว่าวันพรุ่งจะเดินทางเข้าตำบลดงสักเที่ยวเพื่อนำจี้หยกชิ้นนี้ไปจำนำ ยามนี้ครอบครัวของข้าขัดสนหนัก ไม่เหลืออันใดแล้ว เจ้าคงเห็นกรรมมัง” ภรรยาบำณิตตเอยอย่างระมัดระวังยิ่ง

หลินตั้นกล่าวด้วยน้ำเสียงสงบนิ่งว่า “ตราบใดที่ข้าอยู่ที่นี้ จี้หยกชิ้นนี้ถือเป็นสมบัติที่ยากจะประเมินค่า ไฉนเจ้าจะเลยสิ่งสำคัญแล้วสนใจแต่เรื่องสัพเพเหระเล่า ข้าจะสอนวิธีทำมาหากินให้เจ้าสักสองสามวิธี เพื่อช่วยเหลือเจ้าในยามยาก”

“ท่านเซียนผู้วิเศษโปรดชี้แนะข้าด้วยเจ้าค่ะ!” ภรรยาบำณิตตคล้ายคนกำลังจมน้ำ ขอเพียงมีขอนไม้ลอยมาก็จะพุ่งเข้าไปคว้าโดยไม่สนใจสิ่งใด ไฉนเลยจะกลัวว่าหลินตั้นเป็นเพียงวิญญาณดวงหนึ่ง นางรีบนำจี้หยกไปกราบไหว้บนแท่นบูชา กราบซ้ำแล้วซ้ำเล่าค่อยนึกได้ว่าในเรือนยังมีรูปเทียนจำนวนหนึ่งจึงจะไปหยิบมา

หลินตั้นปรามนางเอาไว้ “ข้าไม่ได้ต้องการการกราบไหว้บูชา เจ้าแค่ไปนำพุทธรูปกับกระดาดมาจดตามคำพูดของข้า ข้าจะสอนวิธีเย็บปักถักร้อยให้เจ้าสักสองสามวิธี จากนั้นค่อยถ่ายทอดวิชาแพทย์ส่วนหนึ่งให้เจ้ายามปกติเจ้าสามารถขายงานเย็บปักถักร้อยเพื่อหารายได้ ข้ายังช่วยรักษาให้เพื่อนบ้านด้วย จะได้มีเครือข่ายสายสัมพันธ์จำนวนหนึ่ง จะดีจะร้ายก็ยังใช้ชีวิตในสถานที่แห่งนี้ต่อไปได้”

“ขอบคุณท่านเซียนผู้วิเศษที่ชี้แนะเจ้าค่ะ!” นางรีบรื้อกระดาดกับพุทธรูปที่บำณิตตซื้อไฉ้ทั้งเอาไว้ แล้วบันทึกถ้อยคำของหลินตั้นด้วยตัวอักษรไยๆ เย้ๆ

ทั้งสองคนผู้หนึ่งสั่งสอนผู้หนึ่งเรียนรู้ ไม่ทันรู้ตัวเวลาก็ผันผ่านไปหนึ่งปี ภรรยาบำณิตตเรียนรู้ได้อย่างดีมาก ไม่ทันไรก็ชำนาญทักษะการเย็บปักถักร้อยหลากหลายแขนงและหลักการแพทย์ง่าย ๆ ไม่เพียงคืนหนี้ทั้งจำนวนของครอบครัว แต่ยังเก็บหอมรอมริบได้จำนวนหนึ่ง ด้วยยามปกตินาง

รักษาโรคช่วยเหลือคน จึงสั่งสมชื่อเสียงไว้พอสมควร แม้เป็นหญิงหม้าย ลูกติดก็ไม่เคยถูกเพื่อนบ้านรังแก ยังส่งบุตรชายคนโตไปเล่าเรียนเขียนอ่าน ที่สำนักศึกษาส่วนตัวด้วย นับว่าพวกนางเป็นครอบครัวที่น่านับถือยิ่งในท้องถิ่นนี้

หลินตันมีความรู้มากมาย บ่อยครั้งจึงยืมปากของภรรยาบัณฑิตผู้นี้ อบรมสั่งสอนเด็กทั้งคู่ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเติบโตมาอย่างดี เด็กชายฉลาดปราดเปรื่อง เพียงสิบขวบก็สอบผ่านเป็นบัณฑิตเด็ก อนาคตข้างหน้าย่อมสดใส บุตรสาวได้รับการขัดเกลาวินัยเรียบร้อยอยู่ที่เรือนทั้งวัน ถือเป็นผู้มีความสามารถในการดูแลเรือน

ครั้นมองเห็นชีวิตความเป็นอยู่ของภรรยาบัณฑิตวันดีคืน หลินตันก็เข้าสู่การหลบลีกอีกครา ยามลึ้มตาตื่น เวลาที่เคลื่อนคล้อยไปห้าปีแล้ว มิหนำซ้ำครั้งนี้ยังถูกเสียงโหยให้ปลุกให้ตื่นเหมือนคราวก่อน หลินตันพบว่าหมู่บ้านเล็กๆ แห่งนี้เปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง ทุกหย่อมหญ้าล้วนมีแต่คราบดินโคลนที่ถูกทิ้งไว้หลังเกิดน้ำท่วม มีศพเน่าเฟะจมอยู่ในโคลนไม่น้อย เรือนของภรรยาบัณฑิตอยู่ตรงหน้าหลินตัน ทว่าผุพังทรุดโทรม จะพังแหลมิพังแหล

ชาวบ้านที่รอดชีวิตต่างคุกเข่าร้องไห้อย่างโศกสลดทุกข์ตรมอยู่หน้าประตูเรือนของแต่ละคน โชคดีที่บุตรชายบุตรสาวทั้งคู่ของสตรีนางนี้ยังมีชีวิตรอด เพียงแต่ซูบผอมลงมาก นัยน์ตาที่เคยกระจ่างใสเวลานี้เปี่ยมความสิ้นหวังและกลืนอายแห่งความตาย

“ท่านแม่ จากนั้นพวกเราสมควรทำอย่างไรดี” แม้เวลาล่วงผ่านไปห้าปีแล้ว แต่พวกเขาก็ยังถามอย่างตระหนกตกใจ หวาดกลัว และมีรู้ว่าจะทำอะไรเหมือนเดิม

และคำตอบของภรรยาบัณฑิตก็ไม่เปลี่ยนแปลง “ย่อมต้องดีขึ้นแน่นอนให้ท่านพ่อของเจ้าได้เป็นขุนนางใหญ่ เขาจะต้องกลับมารับพวกเรา”

ไม่มีทาง หมู่บ้านบนเนินเขาเล็กๆ แห่งนี้อยู่บนที่ดอนแล้ว ทว่ายังถูกน้ำท่วมหลาก เห็นได้ชัดว่าพื้นที่ของทั้งแคว้นยากจะเสี่ยงภัยพิบัติ จึงเป็นไปได้ที่ทางราชสำนักจะไม่รับรู้เรื่องราวใหญ่โตถึงเพียงนี้ หากบัณฑิตชั่วไหนนั้นได้เป็นขุนนางย่อมต้องทราบข่าวแน่ ทว่าจนถึงยามนี้ยังไร้ข่าวคราวของเขา

เห็นชัดว่าถ้าเขาไม่ตายจะต้องถือว่าภรรยาและบุตรชายบุตรสาวเสียชีวิตไปแล้ว มีหรือที่จะกลับมา หลินตั้นมองออก ทว่าไม่ได้พูดเปิดโปง ทำเพียงเอ่ยเตือนเสียงเรียบว่า “ระวังสถานการณ์โรคระบาด ข้าจะสอนเจ้าเขียนเทียบยาป้องกัน และรักษาโรคระบาด เจ้าจำเอาไว้...”

ภรรยาบัณฑิตค้นชินกับการปรากฏตัวอย่างลึกลับของหลินตั้นนานแล้ว แม้ในใจจะยินดีปรีดา ทว่าไม่ได้แสดงออกทางสีหน้า ตราบใดที่วิญญาณดวงนี้ยังอยู่ นางก็มีเสาสหลักให้พึ่งพิงแล้ว ดังนั้นจึงรีบขึ้นเขาไปขุดหาสมุนไพรจำนวนหนึ่งกลับมา เพื่อเตรียมป้องกันและรักษาโรคระบาด ท่ามกลางคำชี้แนะของนาง ผู้รอดชีวิตในหมู่บ้านแห่งนี้จึงพึ่งศพของบรรดาญาติพี่น้องลงหลุมได้ทันเวลา ยังทำความสะอาดบ้านเรือนจนหมดจดเรียบร้อย กำจัดงูแมลง หนู มด และยัต์มียาสมุนไพรบำรุงร่างกายทุกวัน

ยามที่หมู่บ้านรอบ ๆ ถูกโรคระบาดโจมตี มีเพียงหมู่บ้านบนเนินเขาแห่งนี้ที่สงบสุขอย่างยิ่ง ผ่านไปหนึ่งเดือนกว่า ราชสำนักก็ส่งทหารขบวนใหญ่มาล้อมชุมชนต่างๆ ที่เกิดโรคระบาดเอาไว้ หากผู้ใดพยายามหลบหนีจะยิ่งเกาทัณฑ์สังหารอย่างไร้ความปราณี มีเพียงชาวบ้านของหมู่บ้านบนภูเขาเล็กๆ แห่งนี้ที่รอดพ้นภัยพิบัตินี้ไปได้

พอทุกคนได้ยินข่าวคราวก็รู้สึกเคารพนับถือภรรยาบัณฑิตทบทวี หากมีของอ่วยของดีก็จะส่งมาให้ถึงเรือนของนาง ผู้ที่ขอรับการรักษาทวีจำนวนขึ้นเรื่อยๆ ผู้ที่มีเงินก็ให้ค่ารักษาพยาบาลมากหน่อย ผู้ที่ไม่มีเงินก็จ่ายเพียงสองสามเหรียญทองแดงพอเป็นพิธี แม้เป็นแบบนี้ นางก็สามารถหาเงินชดเชยส่วนที่ข้าวของเสียหายจนครบภายในระยะเวลาอันสั้น นางยังฟังคำแนะนำของหลินตั้น โดยส่งมอบเทียบยาที่ใช้ในการรักษาโรคระบาดให้แก่ราชสำนัก

การรักษาโรคระบาดให้หมดไปนับเป็นผลงานใหญ่หลวงอย่างไม่ต้องสงสัย ด้วยเหตุนี้นายอำเภอจึงรับรายงานเรื่องนี้ให้เจ้าเมืองทราบด้วยความตื่นตั้นยินดี เจ้าเมืองรายงานต่อผู้ตรวจการมณฑล...สามเดือนต่อมา ท่ามกลางเสียงดีซังร้องป่าว นายอำเภอก็เดินทางมามอบเงินสองร้อยตำลึงเงินกับโหนดที่ดินเพาะปลูกที่อุดมสมบูรณ์หนึ่งร้อยหมู่ให้ภรรยาบัณฑิตด้วยตนเอง

พร้อมกันนั้นยังมอบใบประกาศเกียรติคุณที่ฮ่องเต้ลงพระนามและประทับตราส่วนพระองค์ด้วย

ชื่อเสียงในท้องถิ่นของภรรยาบัณฑิตเลื่องลือไปไกลเป็นประวัติการณ์ ตัวเรือนที่ถูกน้ำท่วมจนพังทลายได้รับการก่อสร้างขึ้นใหม่เป็นเรือนอิฐและกระเบื้อง ผ่านไปอีกหลายปีไม่ว่าบุตรชายของนางอาจสอบได้เป็นชีวจีเหริน และจิ้นซือ จากนั้นเดินบนเส้นทางของขุนนาง บุตรสาวของนางน่าจะได้แต่งงานเข้าสู่ตระกูลผู้ดีมีชื่อเสียงของท้องถิ่น และใช้ชีวิตมั่งคั่งสุขสบายขอเพียงไม่เกิดเรื่องที่ไม่คาดคิดขึ้น ชีวิตที่เหลือของนางสมควรมีความสุขและราบรื่น

หลินตั้นเฝ้าดูอย่างเอาใจใส่สักพัก แล้วเริ่มว่างเล็กน้อยอีกครั้ง จังหวะนี้เองเพื่อนบ้านที่ค้าขายอยู่ข้างนอกก็นำข่าวคราวหนึ่งมาแจ้งแก่ภรรยาบัณฑิต บอกว่าเห็นสัว่จู่กวงสามีของนางที่เมืองหลวง มีหน้าซัวอีกฝ่ายยังขี้ม้าวสูงใหญ่ สวมเครื่องแบบขุนนางสีเขียว น่าจะได้ดิบได้ดีเจริญรุ่งเรือง

เมื่อนางทราบข่าวคราวก็ตื่นเต้นโลดใจสุดแสน รีบหยิบเงินสิบตำลึงออกมาขอบคุณเพื่อนบ้าน ครั้นกลับถึงเรือนก็ตระเตรียมเก็บสัมภาระออกเดินทางไปตามหาสามีที่เมืองหลวง บุตรชายบุตรสาวของนางไม่เพียงไม่คัดค้าน กลับกันล้วนยินดีปรีดา เนื่องจากสืบทอดบิดา トラบไต่ที่ครอบครัวยุคประสพพบเจอเรื่องทุกข์เข็ญ มารดาของพวกเขาก็จะบอกว่า ไม่เป็นอันใด รอจนกว่าท่านพ่อเป็นขุนนางใหญ่แล้ว ทุกอย่างจะดีขึ้นเอง

ดังนั้นเรื่องที่มีบิดาเป็นขุนนางใหญ่จึงกลายเป็นความหมกมุ่นของพวกเขาเด็ก ๆ และเวลานี้ความหมกมุ่นนี้ใกล้จะกลายเป็นความจริงแล้ว พวกเขาจะยังรักษาสติที่มีเหตุมีผลไว้ได้อย่างไร

หลินตั้นเคยเตือนภรรยาบัณฑิตหลายครั้งหลายคราว่าอย่าเอาแต่กล่าวคำว่า “บิดาขุนนาง” บ่อย ๆ จะต้องสั่งสอนให้พวกเขา ๆ ынหยัดได้ด้วยตนเอง แต่ไม่ว่าอย่างไรนางล้วนไม่ยอมฟัง มักดื้อดึงเป็นพิเศษเมื่อเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสามี ตามความคิดของนาง หลินตั้นไม่ใช่เสาหลักของครอบครัว สามีต่างหากที่ใช้ แม้คนคนนี้จะหาหน้ไปสืบทอดป่ก็ตาม

“เรื่องนี้จะต้องคิดอ่านให้รอบคอบ” หลินตั้นกล่าวอย่างเคร่งขรึมว่า “พริบตาที่ผ่านมาสืบทอดป่แล้ว เขาไม่มีทางยังอยู่คนเดียวตามลำพัง ในเมื่อ

เป็นขุนนางแล้ว ในเรือนมีภรรยา มีอนุภรรยา มีบุตรชายบุตรสาวนับเป็นเรื่องปกติ หากเจ้าบุ๋มบ่ามเข้าไป และรู้ว่าเขาสร้างครอบครัวใหม่ แล้วจะวางตนเองไว้สถานะใด ตามความคิดเห็นของข้า เจ้าสมควรจ้างพวกพ่อค้าไปสืบข่าวคราวให้เจ้าก่อน จากนั้นค่อยหาหรือเรื่องอื่นๆ ภายหลัง เจ้าลงหลักปักฐานที่นี่แล้ว มีชื่อเสียง มีเครือข่ายสายสัมพันธ์ มีเงินทอง หากไม่ถึงที่สุดจริงๆ ไม่สมควรจากไปจะดีกว่า เมื่ออยู่ที่นี้ เจ้าคือนางหลินที่ทุกคนนับหน้าถือตาอย่างที่สุด แต่หากไปเมืองหลวง ผู้ใดจะรู้ว่าเจ้าเป็นใคร”

“ถ้อยคำนี้ของเจ้าผิดแล้ว ท่านพ่ออยู่ที่ใด ที่นั่นจะเป็นที่ลงหลักปักฐานของข้าและลูกๆ คำกล่าวที่ว่าแต่งกับไก่อเดินตามไก่ แต่งกับสุนัขเดินตามสุนัข²ก็เป็นเช่นนี้ เจ้าไม่เข้าใจสามีของข้า เขาซื่อตรงที่สุด ข้ายังรักใคร่ข้าลึกซึ้ง ไม่มีทางแต่งภรรยาหรือมีอนุภรรยาอีก เขาไม่กลับมาอีกเพราะมีความลำบากของเขาเป็นแน่ ไม่สู้ข้าพาลูกๆ ไปหาเขา ทำให้เขาแปลกใจดีกว่า” ภรรยาบัณฑิตพูดจามีหลักมีฐาน

หลินตันรู้ว่าสตรีนางนี้หลงใหลบัณฑิตชั่วโฉมผู้นั้นหัวปักหัวปำ ไม่รับฟังคำแนะนำของตน จึงปิดปากไม่เอ่ยวาจาอีก

ภรรยาบัณฑิตตัดสินใจแน่วแน่ และสาบานกับตนเองว่าต้องตามหาสามีให้เจอ มิเช่นนั้นจะไม่กลับมาเด็ดขาด นางจึงขายเรือนและที่ดินทิ้งไม่เหลือทางถอยให้ตนเองและลูกๆ แม้แต่น้อย หลินตันโน้มน้าวหลายครั้งหลายคราแต่ไร้ผล ทำได้เพียงมองอยู่ข้างๆ ด้วยสายตาเย็นชา ก่อนพวกนางออกเดินทางถึงเอยเตือนว่า “อย่างอื่นจะไม่พกไปก็ได้ แต่ป้ายวิญญาณบิดามารดาของสามีเจ้า หนังสือสมรสระหว่างเจ้ากับสามีของเจ้า ใบประกาศเกียรติคุณที่ราชสำนักมอบให้ ของสามสิ่งนี้จำต้องพกติดตัวไป ระหว่างทางอาจเกิดอันตรายมากมาย สตรีอ่อนแอตัวคนเดียวอย่างเจ้าไม่มีทางคุ้มกันบุตรธิดาได้ ไม่สู้เสียเงินเล็กน้อยจ้างขบวนพ่อค้าให้ไปส่งพวกเจ้า”

คล้ายภรรยาบัณฑิตเบือนหน้ากับการเทศนาของหลินตันแล้วจึงไม่ได้ตอบรับ ทว่ายังทำตามคำชี้แนะเจียบๆ เห็นนางเก็บหนังสือสมรสใส่ห่อ

² หมายถึง สตรีเมื่อแต่งงานแล้ว ต้องเคารพเชื่อฟังสามี ปฏิบัติตามหลักจริยธรรมสตรีอย่างเคร่งครัด

สัมภาระลวกๆ หลินตั้นก็เอ่ยอีกคำรบว่า “เจ้าจะต้องซ่อนหนังสือสมรสกับใบประกาศเกียรติคุณเอาไว้ให้ดีหน่อย ข้าจำได้ว่าไต้บ้ายวิญญานทั้งคู่มีกลไกลับ เจ้าจงซ่อนเอาไว้ในนั้นเถิด หากไม่มีหนังสือสมรส อนาคตของเจ้าที่นั่นย่อมไม่ทราบแน่ชัด และหากไม่มีใบประกาศเกียรติคุณ จะตั้งหลักยาก ระมัดระวังตัวไว้สักหน่อยย่อมดีกว่า”

ภรรยาบัณฑิตเบะปากอย่างนี้กรำคาญ ทว่ายังเปิดช่องลับไต้บ้ายวิญญานของบิดามารดาของสามีออก แล้วสอดใบประกาศเกียรติคุณกับหนังสือสมรสเข้าไปในช่องว่างระหว่างชั้น

เขียนหญิง 3

ล่องเลยไปเดือนกว่า ในที่สุดภรรยาบัณฑิตก็พาบุตรธิดาทั้งคู่มาถึงเมืองหลวง และพำนักในโรงเตี๊ยมราคาไม่แพงก่อนเป็นอันดับแรกเสร็จแล้วค่อยสืบหาข่าวคราวของสามีส่วจู่กวงไปทั่วสารทิศ หลินตั้นเสนอแนะอย่างหวังดีว่า “เพื่อนบ้านของเจ้าบอกว่าเขาสวมเครื่องแบบขุนนางสีเขียว น่าจะเป็นขุนนางชั้นหกชั้นเจ็ด เจ้าให้คนไปสืบหาตามขอบข่ายนี้ การตระเวนถามคนไปทั่วไม่ใช่วิธีการที่ดี กลับกันอาจสร้างความยุ่งยากให้เจ้าได้ เจ้าจงใช้เหรียญทองแดงสักสามสี่เหรียญ จ้างพวกขอทานเด็กข้างถนนไปสืบความให้เจ้าข่าวสารของพวกเขารวดเร็วที่สุด”

นางไม่ได้รับคำ ทว่ายังทำตามเจียบ ๆ นางรู้สึกว่าการหลินตั้นดูถูกสามีของนางมาก เพียงจุดนี้ก็ก่อให้เกิดความขัดแย้งที่มีอาจประสานระหว่างพวกนางแล้ว

...

วิธีการของหลินตั้นใช้ได้ผลดังคาด บรรดาขอทานเร่ร่อนไปมาในเมืองทั้งวัน ได้ยินมาก เห็นมาก ย่อมรู้มากเช่นกัน พวกเขามักลี้ลี้เสาะเรื่องของขุนนางชั้นสามขึ้นไป กลับหาข่าวคราวของขุนนางชั้นหกชั้นเจ็ดได้อย่างง่ายดาย ยิ่งกว่านั้นคนผู้นี้ยังมีชื่อเสียงว่าส่วจู่กวง อายุสามสิบเอ็ดสามสิบสองปี หน้าตาหล่อเหลา มาจากถ่านโจว เมื่อโยงคนเข้ากับข้อมูลและเหตุการณ์ก็หาตัวเจอภายในวันนั้นเอง ยังส่งที่อยู่มาให้พร้อมกันด้วย

“...ยามนี้เขาเป็นรองอาจารย์ใหญ่ของสำนักศึกษาหลวงซึ่งเป็นขุนนางชั้นหก ล้วนมีทั้งภรรยาและอนุภรรยา ภรรยาของเขามีนามว่าว่านฉิวเอ๋อร์ เป็นบุตรธิดาของอนุภรรยาของว่านจงเหลียงผู้ตรวจการแผ่นดิน และยังมีอนุภรรยาอีกสามคน คนหนึ่งเป็นคุณหนูของคหบดีเมืองถ่านโจว ป่วยและถึงแก่กรรมนานแล้ว อีกสองคนน่าจะเป็นหญิงรับใช้ของคุณหนูผู้นั้นที่เข้าเมืองหลวงพร้อมกับสัว่จู่กงตอนเดินทางมาสอบ รับผิดชอบดูแลเรื่องที่พี่ของเธอ สุดท้ายเขาได้รับเป็นอนุภรรยา เวลานี้ยังไม่มีบุตรชายที่เกิดจากภรรยาเอกและบุตรชายที่เกิดจากอนุภรรยา มีแต่บุตรธิดาจากอนุภรรยาเพียงคนเดียว เป็นธิดาที่คุณหนูจากถ่านโจวทิ้งเอาไว้ ยามนี้อายุแปดขวบ” ขอทานน้อยรายงานอย่างละเอียดจนจบ ไม่สนใจลีลาชุดขาวของภรรยาบัณฑิตสักนิด สนใจแต่ยื่นมือขอเงิน

หัวใจของนางบีบรัดแน่น จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

หลินตั้นเอ่ยเตือน “ให้เงินเขาซะ”

“อ้อ” ภรรยาบัณฑิตล้วงเงินหักไม่กี่ตำลึงออกมาจากกระเป๋าผ้าปัก โดยไม่รู้ตัว ก่อนส่งให้ขอทานน้อย รอกระทั่งคนจากไปแล้วน้ำตาก็ร่วงพรู

บุตรธิดาทั้งคู่ของนางถามด้วยความตระหนกตกใจ “ท่านแม่ พวกเราสมควรทำอะไรดี” มีท่านพ่อแล้ว มีตำแหน่งขุนนางแล้วเช่นกัน ทว่ากลับมีคนครอบครองสถานะภรรยาเอกแล้ว เช่นนั้นมารดาของพวกเขาล่ะ

“ผู้ตรวจการแผ่นดินเป็นขุนนางระดับใด” ภรรยาบัณฑิตถามในใจอย่างไร้สับสนเสียง

“ขุนนางชั้นสอง มีหน้าที่ตรวจสอบขุนนางทั้งมวล มีโอกาสได้เลื่อนตำแหน่ง มีเกียรติยิ่งนัก สามียของเจ้าคนนั้นเป็นกึ่งไม้ใหญ่ได้แล้วอย่างที่คาด ถ้าข้าเป็นเจ้า ข้าจะคิดเสียว่าสัว่จู่กงตายไปแล้ว จากนั้นพาลูกทั้งสองคนกลับบ้านเกิด ไปใช้ชีวิตอย่างสงบสุข ไม่ลุ่มน้ำขุนบ่อนี้เป็นอันขาด เวลานี้สัว่จู่กงไม่มีทางยอมรับเจ้า เพราะเจ้าเป็น...”

หลินตั้นยังไม่ทันเอ่ยคำว่า “ภัยร้าย” สองคำนี้ ภรรยาบัณฑิตก็ซึ้งเอ๋ยอย่างร้อนใจ “เพราะเหตุใดข้าจะต้องกลับบ้านเกิดด้วย ข้าต่างหากที่เป็นภรรยาที่แต่งอย่างออกหน้าออกตาของท่านพี่ ยิ่งคลอດบุตรธิดาให้เขา ข้าไม่มีทางไม่ยอมรับข้า! ข้าต้องไปหาเขาเพื่อถามให้ชัดเจน!” พุดไปๆ ก็ให้

ลูกทั้งสองคนเก็บสัมภาระ เตรียมไปเยี่ยมเยียนถึงจวน

หลินตั๋งยังอยากโหม่นนำต่ออีก ทว่าภรรยาบัณฑิตตวาดด้วยความโกรธเกรี้ยวว่า “หุบปากซะ” เห็นชัดว่าวาจาโต้แย้งของหลินตั๋งที่มั่งใจดำนางและบีบคั้นนาง นางจึงไม่คิดจะฟังอีก

หลินตั๋งหยุดกล่าว ปลอ่ยให้เป็นไปตามใจนาง

เย็นวันนั้นภรรยาบัณฑิตไปเคาะประตูจวนตระกูลสวี่ ทว่าบ่าวเฝ้าประตูเอ่ยไล่สามหนสี่ครั้ง และเห็นนางเป็นหญิงพ้นเพื่อนคนหนึ่ง นางพาลูกๆ ไปนั่งยองเฝ้าอยู่ที่ปากตรอกห่างออกไปไม่ไกล ในที่สุดช่วงหัวค่ำก็เห็นสวี่จู่กวงควมม้ากลับมา จึงตะโกนเรียก “สามี” กลางถนนเสียงดังลั่น

สวี่จู่กวงตื้นตกใจยิ่งยวด รีบพาทั้งสามคนจากไป ก่อนจัดให้พักที่เรือนอีกหลังหนึ่งแถวชานเมือง ยังส่งหญิงรับใช้และบ่าวรับใช้ร่างกำยำหลายคนมาคอยเฝ้า เพื่อไม่ให้พวกเขาเดินเพ่นพ่านไปไหนมาไหน ผ่านไปไม่กี่วัน ค่อยให้คนส่งหนังสือหย่าพร้อมกับเงินห้าร้อยตำลึงเงิน ไม่แม้แต่จะไพล่หน้ามาดู จากนั้นไล่พวกเขาให้กลับบ้านเดิมไป

นางอดทนอดกลั้นมาหลายวัน ในใจบอบช้ำเหนื่อยล้าเต็มที พอเห็นหนังสือหย่าก็อดรันทดไม่ไหวอีกต่อไป นางร่ำไห้สะอึกสะอื้นว่า “ข้าเลี้ยงดูบุตรชายบุตรสาวให้เขา กตัญญูต่อบุพการีของสามี จัดการงานเรือนยามนี้ที่บ้านเดิมไม่เหลือผู้ใดแล้ว บิดามารดาของสามีพักผ่อนอย่างสงบอยู่ใต้ผืนดิน ข้ามีคุณสมบัติตรงกับกฎทั้งสามข้อของสามีไม่หย่าครบถ้วนแล้วเขายังเหตุผลได้ถึงหย่าข้าเล่า”

สามีไม่หย่าที่ว่าคือ ไม่มีบ้านเดิมให้กลับ ห้ามหย่า ไว้ทุกข์ให้บุพการีของสามีครบสามปี ห้ามหย่า สามีภรรยาแรกอยู่ด้วยกันยากจนแต่ภายหลังมั่งคั่ง ห้ามหย่า ตามกฎหมายและคำพิพากษาไม่ว่าสตรีคนใดแต่งให้ใครเพียงมีคุณสมบัติครบถ้วนสามประการนี้ สามีล้วนไม่มีสิทธิ์หย่าหรือทอดทิ้งนาง มิเช่นนั้นจะถูกครหาจากผู้คนในสังคมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ยิ่งผู้ที่เป็นขุนนางอาจถูกถอดถอนออกจากตำแหน่งและถูกกล่าวหาว่าประพฤติมิชอบ

บ่าวรับใช้ที่มาส่งหนังสือหย่าไม่สนใจนางที่ร้องไห้คร่ำครวญและ

บุตรธิดาของนางที่ประหวั้นพรั่นพรึง สนใจแต่จะรื้อสัมภาระของพวกนางออกมาเพื่อค้นหาของ

“หนังสือสมรสเล่า เจ้าซ่อนไว้ที่ใด ให้นำหนังสือสมรสออกมา!” บ่าวรับใช้อีกคนกระซอกคอเสื้อของนางพลางเค้นถามด้วยท่าทางมุ่งร้าย พวกเขาค้นจนทั่วแล้ว มีเพียงป้ายวิญญาณเท่านั้นที่ทั้งสองคนมิกล้า แต่ต้อง ไม่ว่าอย่างไรนั่นก็เป็นบิดามารดาของนายท่านของพวกเรา สมควรให้ความเคารพสักหน่อย

สตรีนางนี้ยิ้มเยาะไม่หยุดทั้งๆ ที่มีหยาดน้ำตาเกาะพราวที่หางตา นางรู้สึกเสียใจอย่างสุดซึ้งจริงๆ เสียใจที่ยามนั้นไม่ยอมฟังถ้อยคำของวิญญาณดวงนั้น มิเช่นนั้นเวลานี้คงไม่ตกอยู่ในสถานการณ์เยี่ยงนี้ สวีจู่กวงไม่ใช่สวีจู่กวงที่จะมอบความหวานชื่นมอบความอบอุ่นแก่งานในตอนนั้น ตั้งนานแล้ว เขาเป็นคนเลว ไม่ยอมรับแม้แต่ภรรยาและบุตรธิดา

บ่าวรับใช้ตบหน้านางแรงๆ ก่อนด่าทอนางว่าแพศยา พร้อมกันนั้นก็เก็บข้าวของทั้งหมดเพื่อเอากลับไปให้นายท่านตรวจสอบด้วยตนเอง แล้วจากไป ทิ้งเอาไว้เพียงป้ายวิญญาณสองป้ายนั้น

เมื่อหาหนังสือสมรสไม่เจอ สุดท้ายสวีจู่กวงย่อมต้องมาเยือนด้วยตนเอง ผู้ที่มาด้วยกันยังมีว่านชีวเออร์ ภรรยาตามกฎหมายคนปัจจุบันของเขาและเป็นบุตรธิดาของบุตรธิดาของผู้ตรวจการว่าน คิดแล้วก็ใช่ ทุกอย่างของสวีจู่กวงขณะนี้ เป็นสิ่งที่ผู้ตรวจการว่านมอบให้ ในจวนเกิดเรื่องใหญ่โตถึงเพียงนี้ เขาจึงปิดบังว่านชีวเออร์ไม่ได้เลย

เมื่อเผชิญหน้ากับว่านชีวเออร์ที่สวมเสื้อผ้าหยาบๆ รัศมีเปล่งประกาย ภรรยาของเขาริมลาดกลัว

หลินตั้นสงสารนาง สุดท้ายยังอดเตือนประโยคหนึ่งไม่ได้ว่า “เจ้าบอกพวกเธานะ บอกว่าเจ้าคือนางหลินที่มอบเทียบยารักษาโรคระบาดเพื่อช่วยชาวบ้านแถบถ่านโจวเมื่อปีนั้น และฮ่งเต้เคยตรัสชมเชยด้วยพระองค์เอง ผู้คนในหมู่บ้านล้วนรู้เรื่องที่เจ้ามาตามหาสามีที่เมืองหลวง ยังให้ชาวบ้านพ่อค้ามาส่งเจ้าเข้าเมืองหลวง หากเจ้าหายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอย จะต้องมีคนสืบสาวราวเรื่องเป็นแน่”

“ไฉนต้องกล่าวถึงเรื่องพวกนั้น หรือพวกเขา...พวกเขายังคิดจะฆ่าข้า”
นางถามในใจ นัยน์ตาอดนายแวหวาดผวาลายส่นไม่ได้ บุตรชายบุตรสาว
สองคนของนางกลับไม่ตระหนักถึงภัยอันตรายแม้แต่น้อย พวกเขามองส่วจู่กวัง
ด้วยสายตาเลื่อมใสอย่างผู้เป็นลูกมองบิดา

“หากไม่ทำให้เจ้าหายสาบสูญ เรื่องเหล่านี้จะยุติด้วยดีได้อย่างไร”
หลินตั้นทอดถอนใจ

ภรรยาของนี้ตกใจกลัวทันใด รีบหวนคำกล่าวของหลินตั้นคำรบหนึ่ง
เห็นสีหน้าของส่วจู่กวังแข็งค้ำตามคาด และแววชิงชังในสายตาของว่าน-
ชีวเออร์ยิ่งแรงกล้า ไอลังหารแผ่กระจาย

“ตั้นเออร์ พวกเราเข้าไปคุยกันเถิด” ส่วจู่กวังพ่นน้ำเสียงลง
ว่านชีวเออร์ยังร้องอยู่ในห้องโถง ส่นทนกับเด็กทั้งคู่พร้อมรอยยิ้ม
เป็นมิตร หน้าตาของนางงดงามอย่างมีอาจหาผู้ใดเทียบเทียม แต่งกายสูงส่ง
หุรหุรายิ่ง เพียงมองรูปลักษณ์ภายนอก ไม่รู้ว่าเปล่งประกายสดใสกว่ามารดา
ตั้งกึ่งส่วน เด็กอายุสิบสี่สิบห้ามีสายตาดีนจีน จิตใจบริสุทธิ์ รู้เพียงว่า
ว่านชีวเออร์เป็นบุตรของขุนนางชั้นผู้ใหญ่ เลยเปลี่ยนท่าทีเป็นเชื่อฟังวางใจ
ถามอันใดล้วนตอบทั้งหมด ไม่มีความคิดที่จะปิดบังเลยแม้แต่นิด

ภายในห้องส่วจู่กวังกอดนางแนบแน่น จากนั้นเริ่มบรรยายถึงความลำบาก
ตลอดหลายปีมานี้ของตน ปีนั้นเขาสอบได้เป็นจ้วงหยวน ข้าผู้ตรวจการว่าน
ยังเลือกเขาเป็นบุตรเขย แน่نونว่าเขาจะมีผีปากดีอยู่หลายส่วน เพียง
คำพูดรวบรัดสั้นๆ ก็สามารถคลายความเคียดแค้นของนางได้ ทำเอานางซาบซึ้ง
ตื่นตันใจเหลือคณานจนน้ำตานองหน้า เขายังสัญญาว่าจะมอบผลประโยชน์ให้
มากมาย และได้แต่กล่าวว่าเสียดายที่มีอาจใช้ชีวิตร่วมกันจนแก่เฒ่าไปพร้อม
กับนาง ด้วยเขาไม่มีกำลังต่อต้านพ่อตาที่มีตำแหน่งสูงส่งมากอำนาจ

“...ดังนั้นยามนี้ข้าทำได้เพียงรับเจ้าเป็นอนุภรรยาทั้งๆ ที่รู้สึกว่
ไม่เป็นธรรม เป็นข้าเองที่ทำผิดต่อเจ้ากับลูกๆ พวกเจ้าควรเข้าใจถึงความ
ยากลำบากของข้า การศึกษาเล่าเรียนนั้นไม่่ง่ายเลย ยิ่งเป็นขุนนางด้วยแล้ว
ยิ่งยาก หลายปีมานี้ข้าอาศัยความคิดถึงที่มีต่อเจ้าและลูกๆ ได้ยั้งหยัดต่อ
มาได้ ข้าจะปกป้องคุ้มครองพวกเจ้าเอง” ส่วจู่กวังถอนใจยาวด้วยความเสียใจ

ภรรยาพึ่งเขากล่อมจนเคลิบเคลิ้มอีกครั้ง นางพยักหน้ารับคำครั้งแล้ว ครั้งเล่า บอกว่าเป็นอนุภรรยาที่ไม่เป็นอันใด ขอเพียงครอบครัวของพวกเขา อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันก็พอแล้ว

สวี่จู่กวงปลอมโยนนางอีกคำรบหนึ่งด้วยคำหวาน ค่อยพาวานชีวเอ๋อร์ จากไป หน้าซำยังนัดแนะว่าเช้าวันพรุ่งจะมารับทั้งสามคนเข้าจวน กำชับให้ พวกเขาอย่าลืมเก็บข้าวของ

ยามดึก จิตใจที่วุ่นของสตรีนางนี้ถึงสงบลงในที่สุด นางหยิบถุงเล็ก ๆ ที่ยัง เย็บไม่เสร็จออกมา ก่อนนั่งปักต่อใต้แสงเทียน เป็นลายกล้วยไม้กอไผ่ เหมาะที่จะมอบให้สวี่จู่กวงใช้มากที่สุด

เมื่อเห็นรอยยิ้มคาดหวังรอยของอีกฝ่าย หลินตั้นพยายามอดทน อดกลั้นจนแล้วจนเล่า แต่สุดท้ายก็ยังทำลายความฝันแสนหวานของนาง “บางทีเจ้าอาจยังไม่รู้ หน้าที่ที่เจ้ากลายเป็นอนุภรรยา วันเวลาในอนาคตของเจ้า จะเจ็บปวดยิ่งกว่าตาย อนุภรรยาจุ๋บ่าวไพร่ สามารถซื้อขายได้ พอตกอยู่ในเงื้อมมือของภรรยาเอกแล้ว นางสามารถหาข้ออ้างเรื่อยเปื่อยทำให้เจ้าตาย อย่างเงิบๆได้ ส่วนบุตรชายบุตรสาวสองคนนั้นของเจ้าเดิมเป็นบุตรธิดา ของภรรยาเอกอย่างเจ้า ทว่าเวลานี้กลับเปลี่ยนเป็นบุตรของอนุภรรยาธิดา ของอนุภรรยา สถานะยิ่งตกต่ำอย่างรวดเร็ว พวกเขาจะเรียกเจ้าว่าท่านแม่ ไม่ได้อีกแล้ว เรียกได้แค่อนุ ว่านชีวเอ๋อร์ต่างหากถึงจะเป็นท่านแม่ ของพวกเขา พวกเขาจำต้องเคารพยกย่องและคุกเข่าโขกศีรษะคารวะนาง ทุกวัน ภายภาคหน้าหากว่านชีวเอ๋อร์คลอดบุตรชาย พวกเขายังต้อง คารวะเด็กคนนั้น และตกอยู่ภายใต้การควบคุมของเด็กคนนั้นตลอดเวลา ยิ่งไม่สามารถสืบทอดทรัพย์สินสมบัติของสวี่จู่กวง ทำได้เพียงทิ้งไว้ให้บุตร ของว่านชีวเอ๋อร์ผู้เป็นภรรยาเอก ยามออกไปข้างนอก พวกเขาจะต่ำต้อย กว่าคนอื่นหนึ่งขั้น และถูกคนดูถูกดูแคลน

“ต่อไปบุตรชายของเจ้าจะเดินไปสู่วิถีขุนนาง แต่จะยังมีคนวิพากษ์ วิจารณ์เรื่องชาติกำเนิดของเขา กระทั่งการออกเรือนของบุตรสาวเจ้า เจ้าก็ตัดสินใจไม่ได้ ทำได้เพียงยินยอมให้ว่านชีวเอ๋อร์สั่งการ ว่านชีวเอ๋อร์ ใ้บุตรสาวเจ้าแต่งงานกับผู้ใด นางก็ต้องแต่งงานกับผู้นั้น มีอาจโต้แย้ง มาตรามั่น

ว่านชีวเออร์มีจิตใจอำมหิต หากคนนิสัยต่ำทรามส่งเดชให้บุตรสาวเจ้าแต่งออกไป เจ้าที่เป็นอนุภรรยาซึ่งมีสถานะต่ำต้อยก็มิอาจคิดหาวิธีการใดได้อีก เจ้าสังเกตถ้อยคำและการกระทำของนางในวันนี้ก็น่าจะรู้แล้ว นางไม่มีทางเป็นผู้ที่มีจิตใจโอบอ้อมอารีเด็ดขาด เจ้าลดสถานะของตนเองลงมาเป็นอนุภรรยา นั่นคือการพาลูกทั้งสองคนกระโดดใส่กองเพลิง แน่نونว่า ย่อมตายอย่างไร้ผืนดินกลบฝังร่าง”

ภรรยานางนี้ฟังจนสีหน้าซีดเซียว ทว่ายังส่ายหน้าตลอดเวลา ไม่ยอมรับความจริงเรื่องนี้

หลินตันชะงักไปชั่วครู่ ก่อนเอ่ยอีกครั้งว่า “หลายปีมานี้ข้าสอนเจ้าอ่านหนังสือประวัติศาสตร์ เจ้าน่าจะรู้ว่าบุตรชายของอนุภรยายังเรียกอีกอย่างว่าบุตรนอกสมรสซึ่งถือเป็นความผิดบาป นั่นหมายความว่า ชั่วขณะที่บุตรชายของอนุภรรยาถือกำเนิดก็มีความผิดบาปติดตัวมาด้วยแล้ว มิอาจสู้บุตรชายที่เกิดจากภรรยาเอก ตามกฎหมายของรัชสมัยนี้ มาตราเม้นบุตรชายของภรรยาเอกในครอบครัวขุนนางเสียชีวิตทั้งหมดแล้ว บรรดาคำกดีและทรัพย์สินของตระกูลไม่มีทางตกทอดมาถึงสายของอนุภรรยา ผู้อาวุโสในตระกูลย่อมเลือกที่จะรับเด็กจากตระกูลสายหลักสาขามาชุบเลี้ยง มากกว่าจะบันทึกนามของบุตรอนุภรรยาเข้าทำเนียบวงศ์ตระกูล ใน *บันทึกเว่ย : ชีวประวัติกษัตริย์จ้าน*¹ และ *บันทึกเตียนเลว*² มีอธิบายท่อนหนึ่ง ตอนกษัตริย์จ้านกล่าวโทษหยวนเล่า³ ว่ามารดาของหยวนเล่ามีสถานะต่ำต้อย เนื่องจากเป็นบ่าวรับใช้จึงมิอาจยกย่องเชิดชู...นับเป็นการหยามเกียรติตระกูลหยวน หยวนเล่าถือว่ามีความผิด เจ้าดูสิ แม้แต่คนใหญ่คนโตอย่างหยวนเล่ายังถูกมองว่ามีความผิด เพราะมีสถานะเป็นบุตรชายของอนุภรรยาแล้วบุตรชายของเจ้าเล่านับเป็นอันใด หากเจ้ายอมรับสถานะอนุภรรยานี้ เจ้าก็ปลุกทั้งสองของเจ้าล้วนไม่มีวันพลิกฟื้นตลอดกาล”

¹ ตัวละครในเรื่อง *สามก๊ก* เป็นสหายสนิทของหลิวเป่ย์ (เล่าปี่) ตั้งแต่วัยเด็ก มีความดีความชอบในการปราบโจรโพกผ้าเหลืองจึงได้ขึ้นเป็นเจ้าเมือง

² บันทึกทางประวัติศาสตร์ของอวี๋ห้วน แพทย์ในยุคสามก๊ก เนื้อหาเริ่มตั้งแต่ราชวงศ์โจวราชวงศ์ฉิน ไปจนถึงยุคสามก๊ก สิ่งทีบันทึกไว้มีหลากหลายเรื่องและหลากหลายประเภท

³ หรืออ้วนเสี้ยว ตัวละครในเรื่อง *สามก๊ก* อยู่คนละฝ่ายกับกษัตริย์จ้าน

หลินตันกล่าวถึงตรงนี้ก็ไม่ได้ปากอีก ภรรยาางนี้เริ่มตัวสั่นเทา เพียงรู้สึกว่ตนเองถูกสวี่จู่กวงหลอกหลวงอีกครา ถ้าไม่มีวิญญานดวงนี้ นางกับลูกทั้งสองคนจะต้องก้าวเข้าจวนตระกูลสวี่อย่างรีนเร่งยินดีปรีดา จากนั้นค่อยตระหนักได้ในภายหลังว่ายามนั้นนางคงเตร้ารันทดและอัปจนหนทาง เพราะที่แท่นนั้นเป็นนรกขุมหนึ่ง!

“เช่นนั้นยามนี้ข้าสมควรจะอย่างไรดี บิดาของว่านชีวเอ๋อร์เป็นถึงขุนนางชั้นสอง แม้แต่สวี่จู่กวงก็มีอาจรับมือเขาได้ แล้วข้าจะทำอันใดได้เล่า ท่านเซียนผู้วิเศษ ขอร้องท่านช่วยข้ากับลูกทั้งสองคนด้วยเจ้าค่ะ!” สตรีนางนี้ร้องไห้ร้องไห้อย่างโศกตรมสิ้นหวัง

เขียนหญิง 4

หลินตื่นเหนื่อยหน่าย กับความไม่รู้ ความต้อร้อน และความอ่อนแอของสตรีนางนี้นานแล้ว แต่ถึงอย่างไรพวกนางถือว่ารู้จักกัน นับว่ามีวาทสนาท่อกัน ซ้ำยังมีเชื้อแซ่เดียวกัน แล้วจะทนเบิกตามองนางกับลูก ทั้งสองกระโดดใส่กองเพลิงได้อย่างไร

“ร้องให้ไปก็ช่วยอันใดไม่ได้ เจ้าเก็บน้ำตาเอาไว้เถิด” หลินตื่น หอดถอนใจ

ซูหยินรีบยกแขนเสื้อเช็ดน้ำตาเป็นพัลวัน นางสงบสติอารมณ์อยู่สักพัก ลมหายใจของนางค่อยกลับมาเป็นปกติ ความคิดอ่านแจ่มชัดกว่าก่อนหน้านั้น มาก เช่นนี้นางถึงตระหนักอย่างลึกซึ้งว่าเมื่อครู่นางเกือบถูกล่วงปลักลง เหวลิกหมิ่นจึ่งจนร่างกายและกระดูกแหลกเหลวไม่เหลือชิ้นดี! เรื่องใหญ่อย่าง การที่ถ่านโจวประสบภัยพิบัติ เขาในฐานะขุนนางของเมืองหลวงจะไม่รู้เรื่อง เลยหรือ รู้แล้วแต่ไม่คิดจะกลับไปดูสักนิด ใจคอของเขาจะต้องโหดเหี้ยม มากเพียงใด หากเขาคิดเพียงทั้งนางกับลูกทั้งสองคนยังพอทำเนา แต่ที่ ถ่านโจวยังมีบิดามารดาของเขาอยู่ด้วย หรือเขาก็ไม่ต้องการแม้แต่บิดามารดา

ใช่แล้ว เขาเคยคำนึงถึงบิดามารดาที่ใดกัน นอกจากขอเงินจากพวกเขา แล้ว เขาเคยทำการใดที่สมควรบ้าง เขารู้จักแม้แต่นางหลินที่มอบเทียบยาให้ แก่ทางการ ทว่าไม่รู้ว่านางหลินก็คือนาง เห็นชัดว่าเขาไม่สนใจใคร่รู้เรื่อง ทางบ้านเกิดเลยสักน้อย เกรงว่าคงอยากหลีกหนีให้รู้แล้วรู้รอดกระมัง เพื่อ

จะเกาะเกี่ยวพวกชนชั้นสูง เขาเตรียมลบทุกอย่างในกาลก่อนทิ้ง ถึงขั้นวางแผนฆ่าคนปิดปาก เขาช่างใจดำอำมหิตนัก!

ล้วนกล่าวกันว่าพยัคฆ์ร้ายยังไม่กินลูกของตน แต่จิตใจเขาอำมหิตยิ่งกว่าพยัคฆ์!

สตรีนางนี้ยิ่งคิดยิ่งคับแค้นใจ กัดฟันแทบแตกเสียงดังกึกๆ

หลินตั้นเห็นนางอารมณ์พลุ่งพล่านจึงกำชับว่า “เจ้าสมควรรู้ไว้ เพื่อลูกๆ ของเจ้า เวลานี้เจ้าทำได้เพียงเข้มแข็งและไขว่คว้าผลประโยชน์ที่เป็นของเจ้าและของพวกเรา ฟังแล้วดูคล้ายตำแหน่งขุนนางใหญ่ชั้นสองโดดเด่นมากอำนาจยิ่ง แต่เจ้าไม่จำเป็นต้องเกรงกลัว トラบไต้ที่เจ้าพยายามค้นหาหนทางที่ถูกต้องพบก็ยังสามารถเสาะแสวงหาอนาคตที่ดีได้เช่นกัน วันพรุ่งนี้ตอนสี่ทุ่มจะมา ให้เจ้าทำตามนี้...”

หลินตั้นสอนสตรีนางนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ไม่ทันรู้ตัวคืนหนึ่งก็ผ่านพ้นไป

ยามเช้าฟ้าเพิงสว่าง สวีจู่กวงกับว่านชีวเอ๋อร์กี้พากันลุ่มบ่าวไพร่มารับคนด้วยตนเอง ทว่าภรรยานางนี้ปฏิเสธ

เด็กทั้งคู่ที่เผื่อรอจะได้กลับไปเสพสุขยังจวนหม่ออย่างยินดีปรีดา รู้สึกงงัน พวกเขาดิ้นขึ้นหน้ามาชนบ้ายชวาว ดึงแขนเสื้อมารดาเบาๆ พยายามปราบนางว่าอย่าก่อเรื่อง รับผิดชอบกับท่านพ่อไว้ๆ

พอเห็นแววตาอ่อนหวานสองคู่ของบุตรธิดา ในใจฮูหยินพลันเจ็บปวดรำราน นางก่อเรื่องที่ใดกัน แต่ด้วยสถานการณ์บีบคั้น นางมิอาจไม่ก่อเรื่องพอตั้งสติได้แล้ว นางสายหน้าพลาบเอ่ยว่า “เมื่อคืนข้านอนไม่หลับทั้งคืน คิดไปคิดมา ก็คิดว่าข้าไม่ควรกลับไปกับท่านง่ายๆ เช่นนี้ ลิบกว่าปีมานี้ ท่านให้คำมั่นสัญญาเอาไว้มากมาย แต่กลับไม่เคยทำให้เป็นจริงได้เลยสักครั้ง ข้าไม่เชื่อถือท่านอีกแล้ว ไม่สู้พวกเราเขียนสัญญากัน โดยแจกแจงสิทธิประโยชน์ของแต่ละฝ่ายให้ชัดเจน มิเช่นนั้นข้าคงไม่วางใจ”

“แจกแจงอย่างไร” สวีจู่กวงถามอย่างใจเย็น

“หากข้ามอบหนังสือสมรส ยินยอมเป็นอนุภรรยา ท่านต้องมอบทรัพย์สินที่สมควรเป็นของพวกเขา ไม่ว่าจะเป็นร้านค้า เงินตำลึง ที่ดิน

ของเว่ยไป หรือสินเดิมของอวี๋หลิง แต่ละอย่างล้วนห้ามขาด!” แม้นางพยายามปกปิด ทว่าในสายตายังฉายแววละโมภ

กล่าวไปกล่าวมาก็เพื่อเงิน! ถึงอย่างไรหญิงชราจากชนบทก็คงคิดอ่านได้เพียงเท่านั้น! ว่านชิวเอ๋อร์ที่เดิมเตรียมรับมืออย่างจริงจังอดรู้สึกดูแคลนไม่ได้ จากนั้นส่งสายตาให้สวี่จู่กวง สื่อให้เขาค่อยตามไปก่อน ตราบใดที่หลอกคนให้กลับไปได้ เมื่อปิดประตูจวนแล้ว ผู้ใดยังจะสนใจความเป็นความตายของเจ้ากัน ผ่านไปไม่กี่วันค่อยประกาศว่าพวกเขาป่วยหนัก จึงถูกส่งไปพักรักษาตัวที่เรือนนอกเมือง จากนั้นไม่กี่ปีค่อยๆ หายอจ้งข่าว การเสียชีวิตของพวกเขาก็ไม่ใช่เรื่องนี้จะจบสิ้นแล้วหรือ แค่ว่าจัดอนุสรรยากับบุตรธิดาสายรองเท่านั้น ก็ง่ายตายเช่นนี้เอง!

สวี่จู่กวงทราบความนัย จึงพยักหน้าตอบรับ “ได้ ข้าจะเขียนสัญญาให้เจ้า”

ภรรยารีบนำกระดาษที่เตรียมไว้แล้ววางลงบนโต๊ะ ให้สวี่จู่กวงเขียนสัญญา ทั้งยังร้องขอเงินหนึ่งพันตำลึงเงิน ร้านค้าสองร้าน ที่นางสองร้อยไร่ นอกจากนี้ยังมีสินเดิมของบุตรสาว จากนั้นให้สวี่จู่กวงกับว่านชิวเอ๋อร์ลงชื่อประทับลายนิ้วมือ พอได้สัญญาแล้ว นางตรวจสอบเข้าไปซ้ำมาเนิ่นนาน คล้ายนางรู้สึกว่าจะยังไม่รัดกุมพอ จึงให้ว่านชิวเอ๋อร์เติมข้อความด้านล่างอีกสองบรรทัด โดยระบุว่าจะไม่ปฏิบัติต่อบุตรชายและบุตรสาวที่เกิดจากอนุภรรยาอย่างโหดร้ายทารุณเด็ดขาด และในอนาคตจะต้องหาบุตรชายที่ดีให้บุตรสาวของอนุภรรยาด้วย สุดท้ายจึงให้อีกฝ่ายลงนามรับรอง

“เวลานี้เจ้าพอใจหรือยัง” สวี่จู่กวงถามอย่างหนึ่งยิ้มแต่เนื้อไม่ยิ้ม

“พี่สาว นับแต่วันนี้เป็นต้นไปพวกเราถือเป็นครอบครัวเดียวกันแล้ว ท่านกับลูกทั้งสองตามข้ากลับไปด้วยกันเถิด ข้าจะดูแลพวกท่านอย่างดี เพื่อชดเชยความยากลำบากที่พวกท่านประสบพบเจอตลอดหลายปีที่ผ่านมา” ว่านชิวเอ๋อร์ยิ้มจริงใจยิ่ง ยังเสริมบิบบักมส์เว่ยไปกับสวี่อวี๋หลิงอย่างรักใคร่ ยามนั้นนางอายุเพียงยี่สิบสามยี่สิบสี่ปี อ่อนวัยงดงาม ชาติกำเนิดสูงส่ง ตราบใดที่ต้องการพิชิตใจคน ก็จะสยบคนได้อย่างรวดเร็ว

อย่างเวลานี้ สองฝ่ายเพิ่งเจอหน้ากัน พวกเด็ก ๆ ล้วนเปลี่ยนจากระแวงระวังเป็นชื่นชอบนางแล้ว

ภรรยาของจอนันย์ดาวาวน้ำ ก่อนพูดประชดประชันว่า “พวกท่านส่งเงินกับโฉนดที่ดินมาเมื่อไร พวกข้าจะยอมกลับไปเมื่อนั้น หากไม่เห็นสิ่งของ ข้าจะไม่ยอมให้พวกท่านสมปรารถนา ข้ากับลูกๆ ทุกข์ยากมานานหลายปี ไม่มีทางให้พวกท่านได้ประโยชน์ไปง่ายๆ แน่”

ยิ่งนางดินรนดื้อดึง สวีจู่กวงกับว่านซิวเอ๋อร์ยิ่งดูแคลนนาง ไม่มีทางคิดว่านางมีเป้าประสงค์อื่นแอบแฝง เป็นธรรมดาที่ทำได้เพียงล่าถอยกลับไปก่อน

เด็กทั้งสองคนมองส่งรถม้าธรรมดาคันนั้นจากไปอย่างกระวนกระวาย อดพร่ำบ่นมารดาเสียงต่ำไม่ได้ว่า “ท่านแม่ โฉนดท่านจึงไม่พาพวกเรากลับไป ท่านพ่อกับสุหยินดีต่อพวกเราถึงเพียงนี้ พวกเราไม่ต้องการร้านค้าหรือเงินทอง พวกเราแค่ต้องการให้คนในครอบครัวอยู่พร้อมหน้ากัน”

สตรีนั้นนึกยากจะเอ่ยวาจา ทำได้เพียงกล่าวกลบเกลื่อนหลายประโยค ทั้งดวงตาแดงก่ำ

หลินตันรำพึงรำพัน “เจ้าสอนลูกทั้งสองคนจนเสียนิสัยแล้ว ยามปกติเจ้ามักเอาแต่พูดถึงบิดาที่เป็นขุนนางต่อหน้าพวกเขา ทำให้พวกเขาถึงกับไม่เหลือความหยิ่งทะนงในศักดิ์ศรีแม้แต่หน่อยเมื่ออยู่ต่อหน้าอำนาจ จากนั้นไปจะต้องแก้ไข!”

“เฮ้อ ข้าจะให้พวกเขาเปลี่ยนนิสัยแน่นอน” ในใจของอีกฝ่ายยัมขมขื่น เย็นวันนั้นนางเขียนหนังสือร้องเรียนท่ามกลางการชี้แนะของหลินตัน แล้วซ่อนไว้ในอกเสื้อ ยังผสมก่ายานหลอนประสาทตามสูตรที่หลินตันให้อีกหลายอัน ก่อนนมคว้นบ่าวรับใช้ทั้งเรือนจนสลบ จากนั้นหยิบป้ายวิญญาณทั้งสองป้ายออกมา แล้วจ้างเกวียนมุงหน้าไปยังเมืองหลวง นางตีกลองร้องทุกข์ตรงประตูเซวี่

“แล้วพวกเด็กๆ จะทำอะไรเล่า” หลังวางไม้ตีกลองแล้ว หน้าผากของนางก็ซุ่มเหงื่อเย็นเต็มไปหมด

“วางใจเถิด ตราบใดที่เรื่องราวลูกหลานใหญ่โต สวีจู่กวงไม่เพียงมิกล้ำข่มเหงพวกเขา ยังจะต้องประคบประหม่อมพวกเขาอย่างระมัดระวัง” หลินตันบอกเสียงเรียบเฉย

พอกลงร้องทุกข์ดังก็มีเจ้าหน้าที่มาพานางเข้าไปไต่สวนในศาลา

ร้องทุกข์ทันที เมื่อได้ยินว่านางจะยื่นฟ้องร้องสามีของตน ไม่ทันพูดพรา-
ทำเพลงก็โยนป้ายลงทันทีใส่นาง เตรียมจะโยนนางหนึ่งร้อยที ในยุคสมัย
ที่บุรุษมีอำนาจล้นฟ้า หากบุตรฟ้องร้องบิดา ภรรยาฟ้องร้องสามี ล้วนต้อง
รับทัณฑ์ก่อน หากทนการโบยร้อยไม่ได้ ถึงจะมีโอกาสยื่นหนังสือฟ้องร้อง

สตรีนางนี้ตกใจจนตัวสั่นระริก รีบถามในใจรอบแล้วรอบเล่าว่า
“ท่านเขียนผู้วิเศษ คราแรกท่านไม่ได้พูดไว้แบบนี้! เพราะเหตุใดผู้ที่ต้อง
ถูกโบยกลับเป็นข้าเล่า”

หลินตั้นเอ่ยเสียงเรียบเฉย “ถ้าข้าบอกแล้วเจ้าจะกล้ามาหรือ ไม่ต้อง
กลัว เจ้ารีบนำไปประกาศเกียรติคุณออกมา ไปประกาศเกียรติคุณนั้นช่วย
หักล้างโทษโบยหลายร้อยไม้หลายพันไม้ได้”

ภรยานางนั้นหลนลานหียบไปประกาศเกียรติคุณออกมา แล้วคลี้ออก
ต่อหน้าเจ้าหน้าที่ ครั้นเจ้าหน้าที่เหล่านั้นเห็นลายพระหัตถ์และตราประทับ
ส่วนพระองค์ของฮ่องเต้ก็มึนงงลังงันนางอย่างที่ไม่คาด ยังรายงานเรื่องนี้
ขึ้นไปด้วย พอคนของกรมอาญาตรวจสอบพบว่าดียิ่งนัก! นางหลินผู้นี้
ยามอยู่ภายในวังนับเป็นบุคคลที่ประหนึ่งเขียนผู้วิเศษ จำนวนราษฎรผู้รอดชีวิต
เพราะมือของนาง หากไม่ใช่หลายร้อยหมื่นก็ต้องหลายสิบหมื่นคน เป็นวีรสตรี
ที่ฮ่องเต้ตรัสชมด้วยพระองค์เอง มีคุณงามความดีต่อแค้นแค้น จะต้องได้รับ
การปฏิบัติด้วยอย่างดี บัดนี้สามีกลับลดฐานะอันศักดิ์สิทธิ์ให้เป็นอนุภรรยา นี่ไม่ใช่
การทำให้อ่องเต๋เสียพระพักตร์หรือ

สามีนางเป็นแค่ขุนนางเล็ก ๆ ขึ้นหก จะจัดการเขานับว่าไม่ยากอันใด
แต่ที่ยุ่งยากก็คือภรรยาคนปัจจุบันของคนคนนั้นเป็นบุตรสาวสายรองของ
ผู้ตรวจการว่าน ความยุ่งยากของเรื่องนี้จึงทวีขึ้น ถ้ายอมให้สตรีนางนี้
ฟ้องร้องสำเร็จจริง ๆ ยังจะต้องการซื้อเสียงการเป็นขุนนางของผู้ตรวจการว่าน
อยู่หรือไม่

ระหว่างที่พวกขุนนางหลายคนล้าละล้ง คาดไม่ถึงว่าสตรีนางนี้จะ
วิ่งออกไปที่หน้าศาลาร้องทุกข์ แล้วคุกเข่าให้อยูริมถนน จะต้องรู้ก่อนว่า
นี่เป็นศาลาที่ตั้งกลองร้องทุกข์อยู่ที่ประตูเซวี่ ผู้คนที่เข้า ๆ ออก ๆ ล้วนเป็น
พระบรมวงค์และขุนนางชั้นสูง นางร้องไวยวายเช่นนี้ เรื่องนี้คงมีอาจปกปิด
ได้มิดแล้ว ยิ่งกว่านั้นตัวตนของนางยังพิเศษมากด้วย

นับเป็นนางที่ดวงดี ด้วยมีผู้สูงศักดิ์ท่านหนึ่งนั่งอยู่ในรถม้าคันหนึ่ง ที่เล่นผ่านแถวประตูซัว แม้นท่านผู้นั้นไม่ได้แหวกม่านออกมาตรวจสอบ แต่ยั้งนั่งฟังต้นสายปลายเหตุอยู่ในรถม้าเงียบ ๆ จนจบ จากนั้นห้องครุฑก็ส่งจดหมายที่เขียนด้วยลายมือของตนเองออกไป และสั่งให้ขุนนางที่รับเรื่อง ร้องทุกข์จัดการเรื่องนี้อย่างเป็นธรรม ไม่ว่าเรื่องนี้จะเกี่ยวพันถึงผู้สูงศักดิ์ คนใดก็ห้ามหย่อนยานกฎหมาย เขาจะให้คนคอยตรวจสอบการจัดการคดีนี้ ตลอดเวลา

ยามนี้ฮ่องเต้ที่นั่งอยู่ในตำหนักจินหลวนเพิ่งอายุเต็มสิบห้าพอดี เนื่องจากเป็นโอรสที่ถือกำเนิดจากสองเฮา มีหน้าซำยังอายุน้อยกว่าพี่ชาย ไม่กี่คนก่อนหน้านี้ จึงถูกปองร้ายสารพัด ยังเคยถูกผู้ประสงค์ร้ายหลอกล่อ ออกจากประตู่วังหลวงจนเกือบถูกสังหารบริเวณที่รกร้างทางเหนือ และเป็นผู้สูงศักดิ์ท่านนี้ที่ช่วยชีวิตฮ่องเต้ผู้น้อยกลับมา ทั้งยังชูธงปราบกบฏ ตัดศีรษะคนชั่วและพวกพ้องรอบตัวพระบิดาที่วางแผนจะยึดบัลลังก์ และสังหารเหล่าองค์ชายที่วางยาพิษบิดาบังเกิดเกล้า ก่อนสนับสนุนฮ่องเต้ผู้น้อย ขึ้นครองราชย์

ด้วยเหตุนี้ไม่ว่าจะเป็นฮ่องเต้ผู้น้อยหรือผู้สูงศักดิ์ท่านนี้ล้วนรังเกียจ การแย่งชิงระหว่างบุตรสายหลักกับสายรอง ยังเสริมเติมกฎการสืบทอดของ บุตรสายหลักคนโตให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นด้วยว่า หากผู้ใดยังกล้าหลงอนุภรรยาแล้ว ละเลยภรรยา หรือแต่งตั้งให้บุตรสายรองที่เกิดจากอนุภรรยาขึ้นเป็นทายาท สายหลัก คนผู้นั้นจะต้องถูกขุนนางผู้ตรวจการถลกหนังชั้นแล้วชั้นเล่า!

แต่ก่อนถ้าตระกูลใดสืบบุตรสายหลัก และมีบุตรสายรองที่มีความ ประพฤติดี ก็ยังสามารถสืบทอดบรรดาศักดิ์และทรัพย์สินมรดกได้ แต่เวลานี้ ไม่มีเรื่องดีงามเช่นนั้นอีกแล้ว หากบุตรสายหลักวายชนม์จะให้หลานสายหลัก สืบทอดต่อ หากใครซึ่งหลานสายหลักก็จะรับเลี้ยงเด็กจากครอบครัวสายหลัก ที่เป็นสาขาของตระกูล ดังนั้นถ้าตระกูลสายรองคิดจะแย่งชิงบรรดาศักดิ์หรือ ทรัพย์สินมรดกก็เท่ากับฝันหวาน หากตระกูลใดแหวกขนบนี้ จะถูกริบบรรดาศักดิ์ ของตระกูลนั้นคืน ด้วยฮ่องเต้ผู้น้อยเอาแต่ใจตน สามารถทำได้ถึงขั้นนั้นจริง ๆ

ยามขุนนางผู้รับเรื่องได้รับจดหมาย พลันนึกถึงฝนโลหิตดาววายุ ตอนฮ่องเต้ผู้น้อยขึ้นครองราชย์ ดังนั้นเขาจึงดับสิ้นความคิดที่จะประจบ

เอาใจผู้ตรวจการว่าทันควัน เขาเชิญสตรีนางนั้นกลับเข้าศาลาร้องทุกข์ ด้วยท่าทางอ่อนโยนและน้ำเสียงนุ่มนวล และให้นางหยิบจดหมายร้องทุกข์ออกมา โชคดีที่นางเตรียมการมาพร้อมสรรพ นอกจากจดหมายร้องทุกข์แล้วยังมีหลักฐานมากมาย มีป้ายวิญญาณของบิดามารดาของสามี ใบกฐินี่ยืมเงินจำนวนมากเพื่อจัดงานฝังศพให้บิดามารดาของสามี นอกจากนี้ยังมีหนังสือสมรสหนึ่งฉบับและหนังสือสัญญาอีกหนึ่งฉบับ

ไม่ต้องเอ่ยถึงหลักฐานอื่นๆ แค่นี้หนังสือสัญญาฉบับนี้ก็เขียนไว้อย่างชัดเจนว่าส่วจู้กวงมีความคิดต่ำช้าที่จะยุติความเป็นภรรยาแล้วแต่งงานใหม่ และลดภรรยาลงเป็นอนุภรรยา ด้านล่างยังมีคำมั่นสัญญา ลายมือชื่อ และรอยประทับนิ้วมือของว่านชิวเออร์ เห็นได้ชัดว่านางเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดต่อนัก สามภรรยาคนนี้ได้ลวงเกินผู้สูงศักดิ์ผู้นั้นเข้าให้แล้ว แม้แต่ผู้ตรวจการว่านเองก็ยังยากที่จะหนีพ้นภพภัยครานี้!

เนื่องจากหลักฐานประจักษ์ชัด หัวหน้าตุลาการจึงรีบออกหนังสือให้เจ้าหน้าที่ไปนำตัวคนมา โดยใช้โซ่เหล็กล่ามส่วจู้กวงกับว่านชิวเออร์วันนั้นเลย พอมาถึงก็กดให้พวกเขาคุกเข่าอยู่ในห้องโถงใหญ่ และผู้ที่มาพร้อมกันยังมีบุตรธิดาสองคนของฮูหยินนางนี้ และบุตรสาวนอกสมรสและอนุภรรยาทั้งสองคนของส่วจู้กวงด้วย

คาดไม่ถึงว่าส่วจู้กวงเพิ่งร้องว่าถูกปรับปรับไม่ทันไร หนึ่งในสองของอนุภรรยาก็คลานเข่าออกมา ร่ำร้องบ่าวๆ ว่าจะฟ้องร้องเขาเรื่องแต่งงานใหม่อีกคน ที่แท้ นอกจากฮูหยินนางนี้กับว่านชิวเออร์แล้ว คุณหนูของคหบดีเมืองฉานโจวที่เสียชีวิตไปคนนั้นก็ เป็นภรรยาที่เขาตบแต่งอย่างชอบธรรม เมื่อถูกเขาปอกลอกจนสิ้นเนื้อประดาตัวแล้ว เขาก็เมินเฉย อีกฝ่ายจึงตรอมใจจนล้มป่วยตาย ทั้งธิดากำพร้าไว้หนึ่งคน

อนุภรยานางนี้รักดีต่อคุณหนูผู้นั้นยิ่งนัก จึงแสร์ยอมสยบให้ส่วจู้กวง แต่ความจริงแล้วเพื่อจะได้อยู่ดูแลธิดากำพร้าของเจ้านายได้สะดวก ทั้งยังคอยหาโอกาสแก้แค้น บัดนี้ฮูหยินนางนี้ฟ้องร้องส่วจู้กวงว่าแต่งภรรยาซ้ำซ้อน นางเลยคว่ำโอกาสนี้ไว้แล้วลุกขึ้นยืนหยัด ยังพกหนังสือสมรสฉบับหนึ่งติดตัวมาด้วยเช่นกัน นางกระโดดโขกศีรษะใส่ประตูของศาลาร้องทุกข์เพื่อฆ่าตัวตายและป้องกันส่วจู้กวงอ้างอำนาจของผู้ตรวจการว่าน

เพื่อให้ตนพ้นผิด

หันไต้หันพ่อบ้านตระกูลว่านที่รีบรุดมาลีบขาวร้อนออกร้อนใจ หันหลัง
วิ่งหนีไป ครั้นกลับถึงจวนก็รายงานเรื่องราวทั้งหมด แม้ผู้ตรวจการว่าน
เอ็นดูบุตรสาวสายรองผู้นี้ แต่ทำได้เพียงส่ายหน้าแล้วทอดถอนใจ ยังปฏิเสธ
ไม่ยอมใช้เส้นสายใดๆ ช่วยเหลือสัวจู้กวาง

ดัดดัดดัด

เขียนหญิง 5

คดีที่เดิมมีรายละเอียด ไม่ซับซ้อน มาถึงยามนี้เปลี่ยนเป็น
สลับซับซ้อนเพราะหนังสือสมรสทั้งสามฉบับ แท้จริงแล้วสืบกว่าปีก่อนสวี่จู้กง
ไม่ได้หายสาบสูญ แต่เขาต้องตามคุณหนูของคหบดีเมืองถ่านโจวที่มีทั้งเงิน
และอำนาจ เลยละทิ้งภรรยาหนีไปเป็นบุตรเขยของผู้อื่น หลังสอบผ่าน
ได้เป็นจ้าวหยวนแล้วก็บีบบังคับคุณหนูนางนั้นจนถึงแก่ความตาย แล้วหันมา
เกาะบุตรสาวสายรองของผู้ตรวจการว่านแทน

ตลอดเส้นทางการก้าวเดินของเขาล้วนแต่พึ่งพาสตรี ความประพฤติ
ของเขาช่างชวนให้คนขยะแขยง!

หลังรายงานคดีความขึ้นไป คำตัดสินก็ถูกส่งลงมาอย่างรวดเร็ว
สวี่จู้กงถูกริบยศถาบรรดาศักดิ์ของบัณฑิตและถูกถอดถอนตำแหน่ง
ทางราชการ ยังถูกเนรเทศออกไปไกลถึงหนึ่งพันลี้ ว่านซิวเอ๋อรับโทษ
โบยแปดสิบไม้ रिบตำแหน่งภรรยาเปลี่ยนเป็นอนุภรรยา ส่วนสตรีนางนั้น
ก็พาบุตรชายบุตรสาวกลับเรือนตระกูลสวี่ เปลี่ยนเป็นเจ้านายที่แท้จริง
ของเรือน

เพื่อชดเชยชื่อเสียงที่เสื่อมเสียและประกาศจุดยืนว่าตนเคารพกฎหมาย
ผู้ตรวจการว่านมิกล้าหาเรื่องฮุนนางนั้นสักกระพริบ กลับกันยังมอบเงินตำลึง
และร้านค้าจำนวนมากให้อย่างเอิกเกริก ถือเป็นการชดเชยความทุกข์ตรม
ที่พวกนางประสบตลอดหลายปีที่ผ่านมา ยังขีดเส้นแบ่งความสัมพันธ์กับ

ว่านชีวเอ๋อร์อย่างชัดเจน รวมถึงมาเยี่ยมเยียนเพื่อขออภัยด้วยตนเอง และกล่าวตามตรงว่าส่วจู่กวงหลอกลงตนเช่นกัน ไม่รู้แม้แต่ไม่ว่าเขาเคยแต่งกรรยาถึงสองคนแล้ว

เมื่อสูหยินนางนี้พบเจอเรื่องราวดีๆ ก็ยอมยุดี และปรับความเข้าใจกับผู้ตรวจการว่าน ขณะที่ชาวเมืองหลวงต่างพากันยกย่องผู้ตรวจการว่านว่าเป็นคนซื่อตรงและมากเมตตา ก็ถือว่าเรื่องราวนี้เป็นอันผ่านพ้น

แต่มีบาดแผลบางตำแหน่งที่มีอาจข้ามผ่าน อย่างเช่นหญิงรับใช้ที่ยอมตายอย่างอนาถเพื่อเจ้านาย อย่างเช่นธิดากำพร้าอายุน้อยที่ถูกทิ้งไว้เพียงลำพัง อย่างเช่นว่านชีวเอ๋อร์ที่แท้จริงบุตรชาย อย่างเช่นส่วจู่กวงที่ถูกเนรเทศอยู่ข้างนอก ไม่รู้ว่าเป็นหรือตาย เมื่อสูหยินนางนี้บรรลุป่าประสงค์ และสามารถยึดครองทรัพย์สินที่ส่วจู่กวงส่งสมมาหลายปีอย่างยากลำบากได้สำเร็จ ในใจไม่รู้สึปปิติเนื่องจากบุตรชายบุตรสาวของนางมีอาจให้อภัยการกระทำที่อำมหิตของนาง จึงคอยหลบเลี่ยงนางและตำหนิกล่าวโทษว่าเป็นความผิดของนางเสมอ

เดิมพวกเขาเป็นบิดาเป็นขุนนาง เมื่ออยู่ในเมืองหลวงนับว่าเป็นลูกหลานของขุนนาง สามารถใช้ชีวิตอย่างสุขสบายมีคนนับหน้าถือตา แต่เวลานี้เล่าขอเพียงพวกเขาออกจากเรือน ก็จะถูกผู้คนต่อว่าต่อขานว่าเป็นลูกหลานของขุนนางต้องคดี ขุนนางเมืองหลวงกับขุนนางต้องคดีแตกต่างกันเพียงหนึ่งคำ ทว่าสิ่งที่ต้องประสบกลับแตกต่างกันราวฟ้ากับเหว เดิมพวกเขาสมควรมีชีวิตที่ดีกว่านี้ มีอนาคตที่ยาวไกลกว่านี้ ตราบใดที่มารดาอมอดทอนอดกลั่นลักนินดทุกอย่างก็จะเป็นจริง แต่มารดาไม่เพียงไม่อดทอนอดกลั่น ยังทำลายบิดาทำลายครอบครัวนี้ด้วยมือของตนเอง สู้ตายแล้วนางคิดอันใดกันแน่

ในใจของพวกเขาเด็กๆ กล่าวโทษมารดา แต่กลับไม่ยอมพูดคุยกับมารดา ส่วนสูหยินนางนั้นยังอยู่กับการประคับประคองครอบครัวที่ล่มสลายนี้ ไม่มีเวลาปรับความเข้าใจกับพวกเขา ดังนั้นปมนี้ยิ่งขมวดแน่นขึ้น วันเวลาผ่านไปเนิ่นนานก็ยากที่จะคลายปม

หลังส่วจู่กวงถูกเนรเทศ ในครอบครัวก็ขาดรายได้ ภรรยาของนางจึงเปิดร้านขายแบ่งชาตแห่งหนึ่ง ร้านขนมแห่งหนึ่ง โรงเย็บปักถักร้อยแห่งหนึ่ง และร้านเครื่องหอมแห่งหนึ่งท่ามกลางการชี้แนะของหลินตัน หลินตันให้นาง

หาผู้เชี่ยวชาญแต่ละด้านหลายคนมาเป็นฉากบังหน้า เพื่อจะได้ไม่ต้องเปิดเผยความสามารถของตน นางก็ทำตามอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง เมื่อผู้เชี่ยวชาญเหล่านั้นได้รับสูตรลับที่ไม่มีผู้ใดเทียบเทียมจากมือนางก็ยิ่งส่งสมชื่อเสียงแน่นอนว่าจะไม่ถามให้มากความ นานวันเข้าสูญหยินนางนี้ก็ดูแลจนครบครันที่จะล้มแหล่ล้มแหล่ให้เจริญรุ่งเรือง

นางจ่ายเงินก้อนใหญ่เพื่อส่งสวีเว่ยไปเข้าเรียนที่สำนักศึกษาที่ดีที่สุด ให้เงินในการเข้าสังคมแก่เขาเพื่อให้เขาสร้างเครือข่ายสายสัมพันธ์ ยังช่วยสวีวี่หลิงบุตรสาวของนางเตรียมสินเดิมก้อนใหญ่ ด้วยหวังว่าภายภาคหน้านางจะได้แต่งเข้าตระกูลดี ๆ ที่มีสมาชิกในครอบครัวไม่มากและไม่วุ่นวายจะได้ใช้ชีวิตอย่างสงบสุข

ขณะเดียวกันนางก็ปฏิบัติต่อบุตรสาวสายรองที่สวีจู่กวงทิ้งเอาไว้ไม่เลว โดยจ้างอาจารย์มาอบรมสั่งสอนนางให้อ่านหนังสือเขียนอักษรถึงเรือนของกินของใช้ล้วนเทียบเคียงกับบุตรสาวของตน ดูแลเอาใจใส่ดียิ่ง สำหรับว่านชีวเออร์ นางครั้นจะยุ่งเกี่ยวกับสวีจู่กวง และไม่คิดจะจ้างท่านหมอมารักษาให้อีกฝ่าย ปล่อยให้ทั้งโรคเรื้อรังไว้ในร่างกาย นับจากนี้มื่ออาจตั้งครรรภ์ได้อีก

เป็นว่านชีวเออร์ที่รบกวนให้มารดาของนางจ้างหมอมารวดดูอาการให้นาง ถึงเพ่งทราบผลการวินิจฉัย จากนั้นนางก็ทำให้คร่ำครวญปึมว่าจะชาติใจตาย หน้าซำยังเคียดแค้นสตรีนางนั้น ทว่าจนปัญญาจะทำอันใด นางเคยเป็นกุลสตรีเลื่องชื่อแห่งเมืองหลวง เหมาะสมคู่ควรกับสวีจู่กวงที่เป็นว่าที่จ้าวหยวน ถ้าไม่มีสตรีจิตใจอำมหิตนางนั้น ก็ไม่รู้ว่าเวลานี้นางจะมีความสุขสักเพียงใด!

ว่านชีวเออร์อดทนเผื่อวันแล้ววันเล่าจนพบว่าสตรีนางนั้นห่างเหินกับบุตรธิดาทั้งสองคน เมื่อคิดได้ว่าตนเองมีอาจมีลูกได้อีก จึงคิดจะใช้พวกเขาเป็นเครื่องมือ วันทั้งวันมักถามไถ่เอาอกเอาใจ พอเปรียบเทียบกับความเข้มงวดของมารดาแล้ว สุดท้ายว่านชีวเออร์ก็กุมหัวใจของเด็กทั้งสองคนไว้ได้ในที่สุด

ทุกครั้งที่ทั้งสองคนแอบมาเยี่ยมนาง ว่านชีวเออร์จะเอาแต่เช็ดน้ำตาพลาบกล่าวว่า “หากท่านพ่อของพวกเจ้ายังอยู่ ยามนี้คงได้เป็นอาจารย์ใหญ่

ของสำนักศึกษาหลวงซึ่งเป็นขุนนางชั้นสี่แล้ว ถ้ามีท่านพ่อของพวกเขาเจ้ากำกับดูแลทั้งสำนักศึกษาหลวง เวลาอยู่ข้างนอกก็ไม่ว่าพวกเจ้าจะมีหน้ามีตา มากเพียงใด ตระกูลของพวกเขาคงนับได้ว่าเป็นครอบครัวชนชั้นสูงแถวหน้า ในเมืองหลวงแล้ว เว่ยไป ไหนเลยเจ้าจะต้องเล่าเรียนที่สำนักศึกษา ที่ไร้ประโยชน์นั้นอีก ไหนเลยจะต้องไปเป็นลูกไล่ของขุนชายเสเพลพวกนั้น ขอเพียงบิดาของเจ้าพูดประโยคเดียว เจ้าคงได้เข้าเรียนที่สำนักศึกษาหลวงแล้ว อนาคตจะต้องสดใสเป็นแน่! ท่านตาของเจ้ามีตำแหน่งเป็นผู้ตรวจการแผ่นดิน อีกเพียงนิดเดียวก็จะได้เป็นอัครเสนาบดีแล้ว หากกล่าวเปรียบเปรยวาสนา ของเจ้าหนึ่งประโยคย่อมต้องเป็น...เกล็ดทองคำไหนเลยจะอยู่แต่ในบ่อ ทรายใดที่เจอพายุฝนก็จะมีโอกาสแปลงร่างเป็นมังกร”

สวีเว่ยไปเลือดเดือดพล่านอีกเหิมเพราะถ้อยคำปลุกปั่นสองสามประโยค ของว่านซิวเออร์ แต่พอหวนคิดได้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างทั้งหมดนั้นถูกทำลายลง เพราะการกระทำอันต้อรังของมารดา ก็เหมือนถูกสาดด้วยน้ำเย็น ในใจเขา หนาวเหน็บ

เมื่อเห็นในแวตตาของเขามีแต่ความเจ็บแค้น ว่านซิวเออร์กียิ้มเยาะ ยังเอ่ยกับสวีเว่ยหลังว่า “อวี๋หลิง ถ้าบิดาของเจ้ายังอยู่ เวลานั้นเจ้าคงได้เป็น คุณหนูตระกูลขุนนางอย่างแท้จริงแล้ว บรรดาผู้ที่ดูถูกดูแคลนเจ้าแม่แต่จะ ถูกรองเท้าให้เล้าก็ยังไม่คู่ควร เพียงแต่น่าเสียดายที่บิดาของเจ้า...เฮ้อ...”

ว่านซิวเออร์ทอดถอนใจไปพลางซัดน้ำตาไปพลาง พลอยทำให้เด็ก ทั้งสองคนรวดราวใจตามไปด้วย พวกเขาจับข้อใจที่มารดาตนคิดไม่ได้ ถึงกับทำร้ายบิดาของตน

...

เรื่องราวก็เป็นแบบนี้ ภาพภายนอกเป็นครอบครัวที่สามัคคีกัน แต่ ภายในแตกแยก ทว่ายังยืนหยัดมาได้ถึงสามปี สามปีให้หลังฮ่องเต้น้อย อภิเษกสมรส สวีจู่กวางปิดบังใบหน้ากลับเรือนในเมืองหลวง ร่างกายผ่ายผอม จนรูปลักษณะเปลี่ยนแปลงไปอีกโข ยามเห็นสภาพนาเวทนาของเขา ความ คับข้องใจของฮูหยินนางนี้ก็บรรเทาลงมาก มีหน้าซำในใจนางยังเจ็บแปลบ ถึงกับใจอ่อนให้เขา นางเสียเงินซื้อยาดี ๆ มาบำรุงเขา เงินที่หามาได้ก็มอบ ให้เขาใช้ก้อนแล้วก้อนเล่า ครั้งนี้เขารู้จักทำตัวว่านอนสอนง่าย นากหน้า

ประจบเอาใจนางสารพัด แต่ลับหลังกลับเอาเงินพวกนั้นไปให้ว่านซิวเออร์ ทำให้อีกฝ่ายใช้ชีวิตอย่างสุขสบายขึ้นเรื่อย ๆ เพียงแต่น่าเสียดายที่เขาและว่านซิวเออร์มีอาจมีลูกด้วยกันได้ นับแต่นั้นจึงทำได้เพียงฟังฟังบุตรธิดาทั้งสองคนของซูหยินนางนี้ ด้วยเหตุนี้เลยยิ่งหาทางผูกมัดใจพวกลูก ๆ ด้วยเล่ห์เพทุบายอย่างกระตือรือร้นมากขึ้น

เด็กทั้งสองคนขาดความรักจากบิดามารดาหลายปี จึงไม่ต่อต้านโมตรจิตของสวี่จู่กวงเลยสักนิด เมื่อเห็นบิดามีชีวิตที่ตกต่ำเช่นนั้น ความคับแค้นใจที่มีต่อมารดาที่ยังทบทวี ซูหยินนางนั้นไม่เคยสังเกตเห็น ทว่าหลินตั้นกลับมองสถานการณ์ออก และยังคงยอเตือนให้นางระวังสวี่จู่กวงกับบุตรธิดาทั้งคู่

ดูล้ายซูหยินถูกามารเข้าสิงอีกครา ไม่ยอมฟังคำตักเตือนของหลินตั้นสนใจแต่จะหาเงินเลี้ยงดูครอบครัวนี้ สวี่จู่กวงต้องการอันใด นางจะให้สิ่งนั้น พวกลูก ๆ ต้องการอันใด นางก็จะให้สิ่งนั้น แต่ความจริงแล้วสิ่งของพวกนั้นส่วนมากจะเข้ากระเป๋าของว่านซิวเออร์เกือบทั้งหมด พวกเขาเห็นซูหยินเป็นแค่เครื่องมือในการหาเงินเท่านั้น ต่อหน้าเคารพบนอบนาง แท้จริงไม่ว่าผู้ใดก็ดูแคลนนาง

สามปีเคลื่อนคล้อย ในที่สุดสวี่เว่ยไปสอบได้เป็นจิ้นซื่อ มารดาของเขายจ่ายเงินก้อนใหญ่เพื่อกรุยทางสร้างเส้นสายให้เขา ส่งเขาเข้าสู่สำนักราชบัณฑิตได้ในที่สุด ทั้งยังเฟ้นหาสตรีที่แสนเพียบพร้อมให้เป็นคู่ครองของเขา ทว่าสวี่เว่ยไปกลับต้องตาวานหลิง หลานสาวของว่านซิวเออร์ ถึงขั้นคุกเข่าขอร้องให้มารดายินยอม

แม้ในใจนางไม่เห็นด้วย แต่มีอาจขัดใจบุตรชาย เดิมคิดจะให้ว่านซิวเออร์เป็นสะพานเชื่อมความสัมพันธ์ แต่พอเห็นหน้าของวานหลิงแล้วต่อให้ถูกตีสอนตาย นางก็ไม่มีทางเห็นด้วย นั่นเพราะหลินตั้นบอกกว่าวานหลิงตั้งครรรค์แล้ว ห้ามสวี่เว่ยไปรับภาระนี้เด็ดขาด

ซูหยินโมโหแทบตาย จากนั้นบังคับให้บุตรชายของตนแต่งงานกับจำวยู่เหนียงหญิงสาวที่นางพึงพอใจ สุดท้ายมารดา กับบุตรชายแตกหักกัน ส่วนงานหมั้นหมายของสวี่อวี่หลิงบุตรสาวก็เกี่ยวราจิดใจของนางเช่นกัน

นางเสาะหาบุตรชายสายหลักของตระกูลมั่งคั่งบริบูรณ์ผู้เป็นเศรษฐีที่ดิน มาเป็นบุตรเขย ทว่าบุตรสาวกลับต้องตาบัณฑิตที่เดินทางมาสอบยังเมืองหลวง ยิ่งเกือบทนตามคนเขาไปด้วย หากหลินตั้นมองไม่ออก และเตือนให้นาง ป้องกันเอาไว้ก่อน เกรงว่าครูกยวนยางปากุ๋นนี้จะสุขสมครองคู่กันยืนยาวแล้ว

ฮูหยินเตี๊อดตาลจัดจนแทบอาเจียนเป็นเลือด นางเร่งกำหนดวันมงคล สมรสของบุตรสาวทันทีโดยไม่รีรอ หนาซ้ายังกรอกยาสลายเรี่ยวแรง ให้บุตรสาว แล้วส่งนางขึ้นเกี้ยวเจ้าสาว การจากลาครั้งนี้เปลี่ยนแม่ลูก เป็นผูกแค้นต่อกัน แม้แต่กลับบ้านเดิม ส่วอี้หลิงก็ยังไม่ยอมพบหน้ามารดา แต่ไปคุกเข่าโขกศีรษะให้บิดาและว่านชีวเออร์ และมองว่าฝ่ายนั้นเป็นบิดา มารดาบังเกิดเกล้าของตน ไม่สนใจไยดีมารดาที่แท้จริงสักเศษเสี้ยว

ฮูหยินยืนอยู่นอกกำแพงฟังเสียงหัวเราะเบิกบานข้างใน ในใจราวกับ ถูกมีดกรีดเหนือพนักดาบหมิ่นแล้ว นางทุกข์ยากลำบากกายครั้งก่อนชีวิต เหน็ดเหนื่อยมาครึ่งอายุคน ทั้งหมดนี้เพื่อผู้ใด ผู้ที่ทุกข์ยากเช่นเดียวกับนาง ยังมีจำวสุ่ยเหนียงภรรยาของส่วเว่ยไปที่อยู่เฝ้าห้องว่างเปล่าทั้งวันทั้งคืน หนาซ้ายังต้องคอยมองดูสามีรับอนุภรรยาเข้าเรือนคนแล้วคนเล่า จิตใจยามนี้ ของนางตายด้านทั้งดวงแล้ว

บุตรชายไม่สนิทนสม บุตรสาวไม่ยอมรับ สามีนอกจากต้องการเงิน ก็ไม่มีเรื่องอื่นให้พูดคุยกันอีก นางทำได้แต่มุ่งมั่นกับการหาเงินและบริหาร ร้านค้า หลายปีมานี้จึงสั่งสมทรัพย์สินจำนวนมหาศาล เวลานั้นเอง จู่ๆท่าที ของบุตรชายบุตรสาวที่มีต่อนางเปลี่ยนเป็นดีมาก พวกเขาขอให้นางออกเงิน กรุยทางสร้างเส้นสายให้บิดาได้กลับคืนสู่ตำแหน่งขุนนางอีกครั้ง

นางมีใจอยากชดเชยให้ส่วจู่กงอยู่แล้ว จึงยอมตกลง ในที่สุดก็ส่งเขา เข้ากองทัพบໍได้สำเร็จ และครองตำแหน่งเสมียนตำแหน่งหนึ่ง ยังจ่ายเงินอีก ก่อนใหญ่เพื่อหน้าที่การงานของบุตรชาย ถึงขั้นรักษาโรคให้ผู้บังคับบัญชา ของบุตรชายเป็นการส่วนตัว ตราบใดที่คนผู้นั้นช่วยให้บุตรชายเจริญก้าวหน้า ในหน้าที่การงานได้ นางจะเข้าไปประจบเอาใจสุดกำลัง นางเข้าออกจวนหลัง ของคนเหล่านี้ รักษาโรคให้สตรีในครอบครัวของพวกเขา นานวันเข้าก็สั่งสม เป็นเครือข่ายสายสัมพันธ์มากมาย แม้แต่ชาวคราวในวังหลวงก็ยังพอสืบลู่ ไปได้บ้าง

ความสามารถในการรักษาของนางสามัญยิ่ง แต่ให้ห้านี้ไม่มีโรคใดที่วิญญูณดวงนั้นรักษาไม่ได้ นางจึงเข้านอกออกในจนต่าง ๆ ได้อย่างราบรื่นท่ามกลางความช่วยเหลือของหลินตัน พร้อมกันนั้นหน้าที่การงานของสวีจุ๊วงกับสวีเว่ยไปยิ่งราบรื่นไร้อุปสรรคขึ้นเรื่อย ๆ

ผ่านไปอีกหลายปี สวีจุ๊วงเริ่มยืนหยัดในกองทัพอย่างมั่นคงแล้ว แม้ตำแหน่งไม่สูง ทว่าพอจะมีอำนาจแท้จริงส่วนหนึ่ง ส่วนสวีเว่ยไปเป็นถึงขุนนางชั้นสี่ของสำนักราชบัณฑิต ดังหงส์โผนทะยานหนึ่งพันหลี่ในคราวเดียว

ครอบครัวที่เดิมอบอุ่นที่สุดในที่สุดก็ยืนหยัดได้ท่ามกลางการประคับประคองของผู้เป็นภรรยา เวลาผู้อื่นกล่าวถึงนางล้วนสรรเสริญความใจกว้างและความสามารถโดดเด่นเป็นเสียงเดียวกัน นางถือเป็นแบบอย่างของสตรีนับหมื่นนับพันที่ต้องยืนหยัดด้วยตัวคนเดียว แม้แต่เหล่าขุนนางยังออกปากเยินยอไม่น้อย ล้วนแต่เต็มใจจะคบค้าสมาคมกับนาง

ทว่าช่วงเวลานี้องนางโหมทำงานหนักจนล้มป่วยลุกไม่ขึ้น เดิมนางคิดว่าสิ่งที่ทำเพื่อใฝ่โทษตลอดหลายปีมานี้จะทำให้สามีกับลูก ๆ ให้อภัยตนเองบ้าง คาดไม่ถึงว่าพวกเขากลับไม่เคยมาเยี่ยมนางสักครั้ง ยิ่งตเว้นยาของนาง และปล่อยให้นางอยู่อย่างตามมีตามเกิดในเรือนเล็กที่ห่างไกลปลีกวิเวกหลังหนึ่ง

“พวกเขาไม่มีทางมาหอรอก การพุ่มเทของเจ้าเป็นแค่เรื่องตลกฉากหนึ่ง” หลินตันมองใบหน้าอิดโรยของซูหยิน

นางสายหน้าคล้ายอยากกล่าวบางอย่าง ทว่าลำคอแห้งผากติดขัด เปล่งเสียงไม่ออกแม้แต่คำเดียว กลับเป็นสวีเหมียวเหมียวบุตรสาวสายรองที่แอบซื่อยามาไ้หานางหลายชุด ยามนี้ตักยาต้มป้อนนางทีละคำ ๆ เมื่ออยู่ในครอบครัวนี้ มีเพียงสวีเหมียวเหมียวเท่านั้นที่รักและเคารพนางจากใจจริง ยินยอมไม่ออกเรือนเพื่อคอยปกป้องและเฝ้าปรนนิบัตินางที่หมดเรี่ยวแรงหมดพลัง

หลินตันหันมองประตูพุ่มพั่งอบอุ่นบานนั้น ไม่ทันไรประตูก็ถูกผลักเปิดออก สตรีเยาว์วัยนางหนึ่งเดินเข้ามา เป็นสวีอู่วิหิงสนั่นเอง นางกระซอกสวีเหมียวเหมียวออกไป ก่อนหันมาเฝ้าในยามทิ้งต่อหน้าต่อตามารดาแล้วส่ายยิ้มเอ่ยว่า “ท่านทำลายความสุขชั่วชีวิตของข้า ท่านคงคิดไม่ถึงว่า

ผลกรรมจะตามทันเช่นนี้กระมัง”

สตรีนางนั้นเบิกตากว้างอ้าปากค้าง พุดไม่ออก

แม้แต่จะมองมารดาให้มากสักหน่อยสวี่อวี๋หลิงก็ยังคงสอิดสะเอียน นางเบือนหน้าหนีแล้วเดินออกไป ผ่านไปไม่ทันไรสวี่เว่ยไปก็มาเยือน แต่ทำเพียงยืนจ้องหน้ามารดาอยู่ข้างเตียงโดยไม่เอ่ยวาจา สายตาและสีหน้าของเขาเรียบเฉยมาก รวากับกำลังมองสิ่งของชิ้นหนึ่ง ไม่ใช่มารดาของตน นางตัวแข็งทื่อเพราะสายตาเย็นชาของบุตรชาย ขอบตาแดงก่ำที่เดิมรี้น้ำตา กระทั่งเวลานี้ค่อยๆ แห้งเหือด พลันนั้นนางกระจำจใจแล้ว คนเหล่านี้ไม่ควรควบน้ำตาอุ่นร้อนของนางเลย แม้พวกเขาจะมีสายเลือดเดียวกันกับนางก็ตามที

หลังสวี่เว่ยไปจากไปแล้ว สวี่จู่กวงก็มาส่งवानชีวเออร์ที่หน้าประตู กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า “ดูเสร็จแล้วก็ออกมา อย่าได้แปดเปื้อนโรคภัย มีเช่นนั้นข้าคงเจ็บปวดใจ”

“รู้แล้วเจ้าค่ะ ข้าแค่อยากพูดกับนางไม่กี่ประโยคเท่านั้น ท่านเป็นรอข้า ตรงนี้ก็พอ” น้ำเสียงของवानชีวเออร์อ่อนหวานหยดย้อยราวกับเด็กสาว อย่างไรก็ตามส่วนผมดำกลับของอีกฝ่ายเปลี่ยนเป็นผมหงอกขาวปกคลุมไปทั้งศีรษะเพราะโหมงานหนักเกินขีดจำกัด

วานชีวเออร์เดินวนวนมาที่ขอบเตียง ปิดปากปิดจมูกแล้วเอ่ยเสียงแผ่วว่า “เจ้าว่าที่เจ้าเห็นดเหนี่ยเจียนตายแบบนี้เพื่ออันใดกัน ยามที่เจ้าไม่รู้เรื่อง บุตรชายบุตรสาวของเจ้าก็เรียกข้าว่าท่านแม่ตั้งนานแล้ว ต่อให้เจ้าเป็นภรรยาเอกแล้วอย่างไร สุดท้ายสามีของเจ้าก็ยังเป็นของข้า บุตรชาย บุตรสาวของเจ้าก็ยังเป็นของข้า แม้แต่เงินทองที่เจ้าหามาพวกนั้นก็ล้วนแต่เป็นของข้า เรื่องวุ่นวายที่เจ้าก่อขึ้นครั้งนั้นยังมีความหมายอันใดกัน พอเห็นเจ้าตกอยู่ในสภาพแบบนี้ เจ้ารู้หรือไม่ข้ามีความสุขมากเพียงใด ข้าไม่จำเป็นต้องแย่งชิงอันใดกับเจ้าสักนิด กลับมีคนประเคนทุกอย่างของเจ้าให้ถึงมือข้า เจ้าเกลียดข้าหรือไม่ เจ้าแค้นข้าหรือไม่”

วานชีวเออร์ปิดปากหวัระคิกคัก จากนั้นสะบัดผ้าเช็ดหน้ากลิ่นหอมเตะจมูก กล่าวเนิบช้าว่า “เช่นนั้นเจ้าก็เกลียดข้าแค้นข้าไปเถิด ลงนรกไปพร้อมกับสองความรู้สึกนี้” กล่าวจบก็ผลักประตูเดินออกไป

สตรีนางนี้พลันหลังน้ำตาเลือดอาบแก้มสองสาย นางถึงกับถลึงตาจนเกือบถลน แต่ยังมีผู้ใดสนใจอีกเล่า

หลินตันหลุบตามองอีกฝ่าย ก่อนสูดลมหายใจเข้าลึก

ซูหยินยกมือขวาขึ้นสูง รวากับอยากคว้าดวงวิญญาณที่เป็นที่พึงพิงเพียงหนึ่งเดียวของนางเอาไว้ นางเอ่ยอย่างอ่อนแรงว่า “ถ้าชาติหน้ามีจริง ข้าจะตัดขาดทุกอย่าง สนใจเพียงตนเองว่าจะมีความสุขหรือไม่ ขอให้คนพวกนั้นตกนรกหมกไหม้กันไปให้หมด!” เอ่ยจบ มือข้างนั้นก็ห้อยตกลงข้างเตียง อุณหภูมิในร่างกายค่อยๆ เย็นลง

สวี่เหมียวเหมียวรีบวิ่งเข้ามาชบปากของซูหยิน ก่อนร่ำไห้อย่างขมขื่น ทว่าซูหยินมีอาจไต่ยืนเสียงได้อีกแล้ว

หลินตันถอนหายใจยาว จากนั้นกลับเข้าไปในลิ้นหยก แล้วหลับลึกไป...

เขียนหญิง 6

ยามลืมนอนอีกครา หลินตื่นพบว่าตนนอนอยู่ในรถม้าโคลงเคลงคันหนึ่ง ม่านรถม้าถูกคนแหวกออกเป็นช่องเล็ก ๆ ด้านนอกเป็นป่าเขาเขียวขจี เสียงแมลงนกร้องก้องกังวาน ภาพนี้คุ้นตายิ่งนักคล้ายเคยเห็นที่ใดมาก่อน และครั้งนี้นางไม่ได้สูญเสียความทรงจำ มีหน้าซำยังมีตัวตนอีกครา กายหยาบนี้เป็นของผู้ใดกันแน่

ครั้นคิดได้เช่นนั้นนางจึงค่อย ๆ หยัดกายลุกขึ้น ตรวจสอบเสื้อผ้าที่ตนสวมใส่ พร้อมกันนั้นก็ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวด้านนอก รวากับว่าจะมีคนเข้ามาในรถม้า เนื่องจากนางมีนิสัยระแวงระวังตามความคุ้นชิน นางจึงนอนลงไปอย่างไร้สູ່เสียงอีกครั้ง ใครบางคนย่องกริบเข้ามาใกล้แล้วยืดห่อสัมภาระใส่ใต้โต๊ะเล็กข้างกายนาง จากนั้นยังจ้องหน้านางชั่วครู่ก่อนค่อย ๆ ล่าถอยออกไป

หลินตื่นไม่ลืมนอนตลอดเวลาที่อีกฝ่ายเคลื่อนไหว ทว่ายังสัมผัสได้ถึงสายตามุ่งร้ายและชิงช้ากระตุกดำที่คนผู้นั้นจับจ้องนาง ทำให้จิตใต้สำนึกของนางตื่นตัวและประสาทตึงเครียด เตรียมพร้อมลงมือตลอดเวลา โชคดีที่คนผู้นั้นไม่ได้ทำอันใด มิเช่นนั้นหลินตื่นคงมีอาจบประกำแล้ว การเดินทางคราวนี้จะไม่มีความสุขทั้งชีวิตไว้

คนผู้นั้นแหวกม่านออกไปข้างนอก แล้วเอ่ยเสียงเบาว่า “ยังสลบอยู่นางนั่งรถม้าไม่ได้เหมือนชาติก่อน นั่งแล้วจะวิ่งเวียนศีรษะ”

เดิมในหัวของหลินตันไม่ได้คิดอันใด ยามนี้นางขมวดคิ้วแน่น เพราะนางจำเจ้าของเสียงนี้ได้ เป็นส่ววีหึงบุตรสาวของสุหยินนางนั้น พอวิเคราะห์ความหมายในถ้อยคำของอีกฝ่าย หรือเจ้าของร่างนี้จะเป็นสตรีนางนั้น นางไม่ได้เสียชีวิตไปแล้วหรือ

ใช่แล้ว ส่ววีหึงบอกว่าชาติก่อน เห็นชัดว่านี่จะต้องเป็นชาติถัดมา... ด้วยถ้อยคำประโยคเดียวนี้ ทันได้นั้นหลินตันกระจำแกใจว่าปัจจุบันนางตกอยู่ในสถานการณ์เช่นไร สุหยินวายชนม์ไปนานแล้ว ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดตนถึงครอบครองร่างของนาง ผู้ที่กลับมาเกิดใหม่เฉกเดียวกันยังมีส่ววีหึงด้วยฟังจากน้ำเสียงของนาง เกรงว่าแม้แต่ส่วเว่ยไปก็อยู่ในสถานการณ์แบบเดียวกัน

เมื่อหลินตันนึกถึงตลอดชีวิตอันน่าสมเพชเวทนาของสุหยิน ก้นบึ้งของหัวใจที่เสียบสบพลันเกิดระลอกคลื่น สุหยินหมดใจให้สามีและบุตรธิดาอย่างสมบูรณ์แล้ว ดังนั้นจึงไม่ต้องการแม้แต่โอกาสเกิดใหม่ แต่กลับมอบร่างให้ตนแทน ก่อนนางเสียชีวิตกล่าวเอาไว้เช่นไรนะ ใช่แล้ว นางอยากใช้ชีวิตอย่างมีความสุข! นางต้องการให้พวกที่มีสายเลือดเดียวกับนางแต่อยากสับนางพันดาบหมิ่นเชือนตกรรหมกใหม่!

พอนึกถึงใบหน้าหมดอาลัยตายอยากของสุหยิน ในส่วนลึกของนัยน์ตาหลินตันฉายแววชิงชิงแวบหนึ่ง ก่อนอันตรธานไปเร็ววี แม่ไม่ตั้งใจแต่ยังได้ยิบยิบสนทนาระหว่างพี่ชายน้องสาวนอกรมมาได้อย่างง่ายดาย

“สลบไปแล้วก็ดี หากนางตื่นขึ้นมาซ้ำเกรงว่าจะระบับความชิงชิงในใจไว้ไม่ไหว” ส่วเว่ยไปเอ่ยเสียงเหี้ยม “ได้ของมาแล้วหรือยัง”

“ได้มาแล้วเจ้าคะ หนังสือสมรส ใบประกาศเกียรติคุณ ตัวเงินใบกู้ยืมเงิน ทั้งหมดล้วนอยู่กับข้า ครั้งนี้นางไม่มีทางทำอันใดท่านพ่อได้อีก” ส่ววีหึงหัวเราะอย่างรื่นเริง

“เช่นนั้นก็ดี หลังเข้าเมืองแล้วไปหาโรงเตี๊ยมพำนัก พวกเราจัดการนางให้เรียบร้อยก่อนแล้วค่อยเอาเงินที่เหลือไป จากนั้นไปหาท่านพ่อ ให้ท่านพ่อจ้างคนมาคุมตัวนางกลับบ้านเกิด หากไม่มีนาง ชีวิตนี้ของพวกเราจะต้องรุ่งโรจน์และมั่งคั่ง ทำอันใดสมดังหวัง พี่ใหญ่จะจัดงานวิวาห์ให้เจ้าเอง”

“งานแต่งของท่านก็ให้ท่านพ่อกับท่านแม่ชีวเอ๋อร์จัดการให้ท่าน

พวกเขาจะต้องทำให้พี่ใหญ่สมหวังแน่”

เมื่อสองพี่น้องปรึกษาหารือกันถึงตรงนี้ก็หัวเราะระรื่นที่จะสนใจหวัง
ขณะเดียวกันหลินตั้นก็เหยียดยิ้มมุมปาก สีหน้าดูแคลนอย่างที่สุด
เกิดใหม่อีกครั้ง นางจะปล่อยคนพวกนี้ไปตามยถากรรม เพราะนางพบว่า
ตนเองไม่ต้องทำอันใดสักนิด พวกเขาก็จะตกนรกเอง หากไม่มีฐูหยิน
คอยประคับประคอง สุดท้ายแล้วครอบครัวนี้จะเปลี่ยนแปลงไปแบบใด
สักวันหนึ่งพวกเขาจะต้องได้พบกับตาตนเอง

...

รถม้าแล่นโคลงเคลงอีกครั้งก่อนวัน หลินตั้นนอนอยู่ในรถม้าทั้งอย่าง
นั้น สวีเว่ยไปไม่ได้เข้ามาดูนางเลยแม้แต่น้อย สวีอวี่หลังเข้ามาตรวจสอบบ้าง
เป็นบางครั้ง พอเห็นหลินตั้นตั้นก็จะผินยิ้มน้อยๆ ให้ แสร้งถามไถ่ไม่กี่คำ
ทว่าไม่คิดจะริษยาให้มารดาตั้นเลย แม้กลับมาเกิดใหม่ แต่สวีอวี่หลังยังคง
โง่เขลาและมีความคิดตื้นเขินเหมือนชาติที่แล้วไม่ผิดเพี้ยน ไม่ได้พัฒนาขึ้น
สักเท่าใด

หลินตั้นคอยชมฝีมือการแสดงอันน้อยนิดของนางเป็นระยะๆ ไม่รู้ลึกลับ
แต่อย่างใด

ในที่สุดรถม้าก็จอดลงที่ลานกว้างแห่งหนึ่ง สวีอวี่หลังพยายามระงับความชิงชัง
ขณะประคองหลินตั้นลงจากรถม้า ด้วยเกรงว่าตอนมารดาล้างล้มภาระ
จะพบว่าตัวเงินหายไป จึงหยิบอาหารกับน้ำให้มารดาด้วยตนเอง สวีเว่ยไป
นั่งอ่านหนังสืออยู่บนก้อนหินที่อยู่ไม่ไกล ขับขานกลอนเป็นระยะๆ เพื่อไม่ให้
มารดาเข้ามาคุยมั่วกับเขา เมื่อจดจำชีวิตในชาติที่แล้วได้ เขากับมารดาผู้นี้
ไม่เคยสนทนากันเกินครึ่งประโยค

หลินตั้นเลียนแบบลักษณะนิสัยของฐูหยิน พร่ำบ่นสองพี่น้องหลาย
ประโยค ยังเพื่อฝันว่าหากพบบิดาที่เป็นขุนนางของพวกเรา ชีวิตความเป็นอยู่
ของพวกเราทั้งสี่คนจะต้องมีความสุขล้นเหลือแน่นอน

สวีอวี่หลังกับสวีเว่ยไปคอยฟังเจิบๆ ทว่ามุมปากเหยียดยิ้มดูแคลน
ก็สี่คนจริงๆ นั่นแหละ แต่หนึ่งคนในนั้นไม่ใช่มารร้ายที่ทำลายชีวิตของพวกเขา!

เมื่อแสดงละครเสร็จ หลินตั้นก็หาข้ออ้างไปปลดทุกข์ นางเดินเข้าไป

เพียงลำพัง ระหว่างทางเก็บสมุนไพรจำนวนหนึ่ง แล้วยัดเข้าแขนเสื้อ หลังกลับไปที่รถม้า นางแก้มสลับต้อ แต่แท้จริงกำลังบดสมุนไพรชนิดต่างๆ ในอัตราส่วนที่พอเหมาะ ก่อนหยดใส่กาน้ำชา

ผ่านไปหนึ่งวันในที่สุดก็มาถึงเมืองหลวง ทั้งสามคนรุดไปยังโรงเตี๊ยมที่เคยพำนักในมาเฟ่ก่อน และขอเช่าห้องพักสองห้องเหมือนเดิมเพื่อพักผ่อนกันชั่วคราว

“ประเดี๋ยววันพรุ่งเช้าจะจ้างคนให้ไปตามหาบิดาของพวกเจ้า” หลินตั้นทำตามความทรงจำ ทวนคำที่ฮูหยินเคยพูด

สวีเว่ยไปกับสวีวี่หลิงรีบร้อนจะไปสืบหาสวีจู่กวง ทั้งคู่จึงกระสับกระส่ายอยู่บ้าง เป็นธรรมดาที่จะไม่รู้ว่ หลินตั้นใส่ยาลงในกาน้ำชา จากนั้นไม่กี่อึดใจ หลินตั้นมองสวีเว่ยไปกับสวีวี่หลิงที่สลบอยู่บนพื้นด้วยสายตาเย็นชา ก่อนก้าวข้ามตัวของพวกเขาไปที่ห้องข้างๆ ความหาของในหอสัมภาระของทั้งสองคน รื้อค้นรอบหนึ่งก็พบตัวเงิน หนังสือสมรส ใบประกาศเกียรติคุณ และอื่นๆ ที่ถูกขโมยไป

หลินตั้นทอดถอนใจเอือมหนึ่ง รู้สึกเสียใจอย่างสุดซึ้งกับการอบรมสั่งสอนที่ล้มเหลวของฮูหยิน ถ้านางไม่เอาแต่พูดถึงบิดาที่เป็นขุนนางต่อหน้าพวกเขาบ่อยๆ ทั้งยังเอ่ยว่าความยากลำบากทั้งหมดทั้งมวลจะบรรเทาลงเพราะบิดาที่เป็นขุนนางของพวกเขา ความยึดมั่นถือมั่นที่เด็กทั้งสองคนมีต่ออำนาจและความมั่งคั่งร่ำรวยคงจะไม่ฝังลึกถึงเพียงนั้น ยิ่งไม่มีทางถูกสวีจู่กวงกับวานชีวเอ๋อร์หลอกล่อได้ง่ายเช่นนั้น

ทว่าเรื่องราวเป็นแบบนี้ไปแล้ว พุดมากความก็ไร้ประโยชน์ เดิมนางไม่เฝ้ามารดาบังเกิดเกล้าของพวกเขา ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องรับผิดชอบชีวิตของพวกเขา ต่อให้มารดาบังเกิดเกล้าของพวกเขาจะมาเอง เกรงว่าคงมิกล้ายมมารับพวกเขา เพราะเดรัจฉานสองคนนี้สมควรตกนรกหมกไหม้

หลินตั้นเอาของทั้งหมดไป ก่อนเขียนข้อความทิ้งไว้ฉบับหนึ่ง บอกว่าตนเองจะรอสวีจู่กวงหน้ากลองร้องทุกข์ ขอให้สวีจู่กวงพาสวีเว่ยสวีหลิงกับเหย้าพี่ส่วยไปพบนางก่อนยามเชิ¹ หากเขาไม่มา ชีวิตนี้ก็จะเผชิญกับ

¹ เวลา 15.00 - 17.00 นาฬิกา

การถูกริบตำแหน่งและถูกลงทัณฑ์เช่นเดิม

ใช่แล้ว นางไม่คิดจะปกปิดเรื่องที่ดินกลับมาเกิดใหม่ มีเพียงการเปิดเผยและแตกหักกันตรงๆ นางจึงจะหลุดพ้นจากผีดูดเลือดเหล่านี้ได้

หลังหลินตันจากไปไม่ถึงสองเค่อ สวีเว่ยไปกับสวีวี่หลิงก็ตื่น และพบกระดานข้อความบนโต๊ะ ในที่สุดก็รู้ว่าพวกเขาถูกลมรดาหลอก นางกลับมาเกิดใหม่เช่นกัน มิหนำซ้ำจิตใจยังโหดเหี้ยมยิ่งกว่าพวกก่อนเสียอีก พอมาถึงก็ไปยังกลองร้องทุกข์ทันที นี่หมายความว่า ไม่ว่าอย่างไรก็จะจัดการกับท่านพ่อให้ได้!

“หนังสือสมรส ตัวเงิน ใบประกาศเกียรติคุณ ใบกู้ยืมเงิน เศษเงิน หนังสือสำมะโนครัว หนังสือแนะนำตัว นางล้วนฉวยไปหมด! ไม่ว่าอันใดนางไม่ได้ทิ้งไว้ให้เราเลย” สวีวี่หลิงกำห่อสัมภาระพลางวิ่งเข้ามาในห้องสีหน้าหวาดกลัวและตื่นตะลึงเปี่ยมล้น ไม่ว่าอย่างไรนางก็ยังกริ่งเกรงมารดาอยู่ดี เพราะนางรู้ว่ามารดามีความสามารถและเก่งกาจเพียงใด มิเช่นนั้นภพก่อนพวกเขาคงไม่ทำแค่เกลียดนางแค่นั้นาง แต่มิกล้าแตกหักกับนางตรงๆ

สวีเว่ยไปหวาดผวาทันทีแล้ว เอ่ยเสียงสั่นว่า “รีบไปหาท่านพ่อเร็วเข้า!”

กระนั้นยามที่สองพี่น้องยังไม่ทันออกจากโรงเตี๊ยม สวีจู่กวงก็พาบ่าวรับใช้ร่างกายกำยำรุดมาตามหาคนแล้ว เขาก็กลับมาเกิดใหม่เช่นเดียวกัน หว่ายังเข้าไปก้าวหนึ่ง มีอาจจับตัวหลินตันที่เพิ่งเข้าเมืองหลวงไว้ได้ทัน พอรู้ว่านางได้รับพรจากสวรรค์ให้กลับมาเกิดใหม่เช่นกัน มิหนำซ้ำยังวางยาสลบูกๆ ทั้งสองคนแล้วรีบเร่งไปยังศาลาร้องทุกข์ก่อนแล้ว ชั่วขณะนั้น เขาก็ร้อนใจจนหลังเหงื่อเย็น

ความทรงจำยามถูกเนรเทศไปใช้แรงงานไกลถึงพันหลี่พรั่งพรูออกมา พริบตานั้นความยินดีปรีดาที่ได้เกิดใหม่ก็ดับมอดลง เดิมเขานึกว่าตนจะคว้าข้อได้เปรียบเอาไว้ก่อน แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าสตรีนางนั้นที่เคยกลบฝังเขามาแล้วครั้งหนึ่ง เขาก็ยังเป็นผู้แพ้อยู่ดี เวลานี้สมควรทำเช่นไรดี เพราะเหยาปู้ส่วยทางนั้นก็มีหนังสือสมรสหนึ่งฉบับเช่นเดียวกัน มีอาจมอบให้หลินตันได้อย่างเด็ดขาด เขาเกลียดตนเองที่กั้นบังของหัวใจทั้งหมดของเขาเอาแต่

ครุ่นคิดหาหนทางที่จะยุติอันตรายใหญ่หลวง ไม่ทันคิดถึงการกำจัดเหยาปี่สูย และจัดจุดอ่อนที่อาจถึงแก่ชีวิตนี้ ถ้าปล่อยให้ทั้งสองคนอยู่ด้วยกัน ครั่งนี้ เขาคงมีอาจหลีกหนีชะตากรรมถูกเนรเทศเป็นแน่

ในสมองของสวีจู่กวงแล่นรีไปมา สวีเว่ยไปกับสวีวี่หลิงจ้องมองเขา ด้วยสายตาคาดหวัง คิดว่าบิดาจะต้องหาวิธีแก้ปัญหามาได้แน่ แต่สวีจู่กวงจะมีวิธีแก้ปัญหาก็ได้กัน หากหลินตั้นไม่ได้กลับมาเกิดใหม่ เขาคงหลอกล่อนาง เหมือนชาติก่อนแบบนั้น โดยเอ่ยคำหวานล่อลวงนางเอาไว้ชั่วคราว แต่ยามนี้ นางเคียดแค้นเขาเข้ากระดูกแล้ว ถึงขั้นเคียดแค้นบุตรชายบุตรสาวสองคนนี้ ด้วย แล้วจะมีผู้ใดทำให้นางใจอ่อนได้อีกเล่า

เวลานั้นนางคงไปถึงศาลาร้องทุกข์แล้วกระมัง ในมือยังมีหลักฐานมากมายถึงเพียงนั้น ต่อให้เขาไปไม่ทันตามนัดหมาย นางเพียงตีกลองร้องทุกข์ดังๆ หนึ่งครั้งทุกอย่างก็จะดำเนินไปเหมือนภาพที่แล้ว นางขวางหนทางเดินต่อจากนี้ของทุกคนเอาไว้อย่างแน่นอนหนาแล้ว นอกเสียจากว่านางจะตายตกทันที มิเช่นนั้นคงมีอาจแก้ไขสถานการณ์ขณะนี้ได้!

ยามนี้สวีจู่กวงไม่มีทางเลือกอื่นอีก ถ้าเขาไม่พาสวีเหมียวเหมียว กับเหยาปี่สูยไปพบหลินตั้น จากนั้นจะต้องมีเจ้าหน้าที่มาคุมตัวเขาไปแน่นอน หากเขากล้าสังหารเหยาปี่สูยกับสวีเหมียวเหมียว เช่นนั้นโทษทัณฑ์จะต้องเพิ่มพูนขึ้น ครั่งนี้ไม่ต้องอยู่ถึงการริบตำแหน่งและเนรเทศง่าย ๆ คงต้องเสื่อมเสียชื่อเสียงเกียรติยศและรอรับการลงทัณฑ์สถานหนักได้เลย!

สวีจู่กวงทั้งโมโหทั้งประหวั่น พอนึกถึงสิ่งที่หลินตั้นจะกระทำต่อจากนี้ แม้แต่ในกระดูกก็ยังรู้สึกหนาวเหน็บ บัดนี้เขาถึงขั้นยอมให้สวรรค์ไม่ส่งเขากลับมาเกิดใหม่ยังจะดีเสียกว่า เช่นนั้นแล้วเขาจะได้ไม่ต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่ยากจะแก้ไขแบบนี้ เขานึกว่าชีวิตนี้ตนจะรักษาชื่อเสียงเกียรติยศรักษาตำแหน่ง ปกป้องชีวเอ๋อร์กับเด็กในครรภ์ของนางเอาไว้ได้ ทว่าทุกอย่างยังไม่ทันเริ่มต้น หลินตั้นก็คว่ำชัยไปก่อนแล้ว!

ถ้าหลินตั้นไม่กลับมาเกิดใหม่ ผู้ชนะจะต้องเป็นเขากับชีวเอ๋อร์ถึงจะถูกต้อง!

สวีจู่กวงคร่ำเคร่งจนอยากกระอักเลือด ด้านหนึ่งกลับไปหาเหยาปี่สูย กับสวีเหมียวเหมียว อีกด้านหนึ่งส่งคนไปสืบหาเบาะแสของหลินตั้น

“หากมีโอกาสให้สังหารนางทั้งห้า!” เขาย้าเตือนซ้ำๆ อย่างขบเขี้ยว เคี้ยวฟัน

เมื่อได้ยินประโยคนี้ สวีเว่ยไปกับสวีอู่หลิงไม่มีปฏิกิริยาตอบสนอง แต่อย่างใด ในใจของพวกเขาหลินตั้นได้ตายไปหนึ่งแล้ว ไม่สมควร ฟิ้นคืนกลับมา นอกจากจะทำร้ายพวกเขา ทำร้ายท่านพ่อ นางยังมีประโยชน์ใด ต่อครอบครัวนี้อีก ไม่สู้ตายๆ ไปเสียให้จบสิ้น!

บ่าวรับใช้พยักหน้าตอบรับ เตรียมจะจากไป สวีจู่กวงยังล่ำทับอีก หนึ่งประโยคว่า “ถ้าไม่มีโอกาส พวกเจ้าก็หลบไปให้ไกล อย่ายั่วขุนนาง”

ดัดอย่าง

ทุกภาพทุกชาติที่ต้องเผชิญได้มอบความทรงจำมากมายให้ **หลินตัน**
ทั้งมึนงง หอมหวาน เรียนรู้ที่จะรัก เกสียด ตอบรับ และปล่อยวาง
ครบทั้งเจ็ดอารมณ์หกประการ
แต่เมื่อสุดท้ายหลินตันตัดอารมณ์ตัดปรารถนา มีหัวใจอิสระ
ถึงขั้นอยากรักอยากเกลียดได้ตามใจชอบ
กลับมีคนคนหนึ่งไล่ขอความรักจากนางอย่างไม่ยอมแพ้

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-6538-2

9 786161 865382

ทดลองอ่าน

Typography: Zinlin Xin

455 บาท